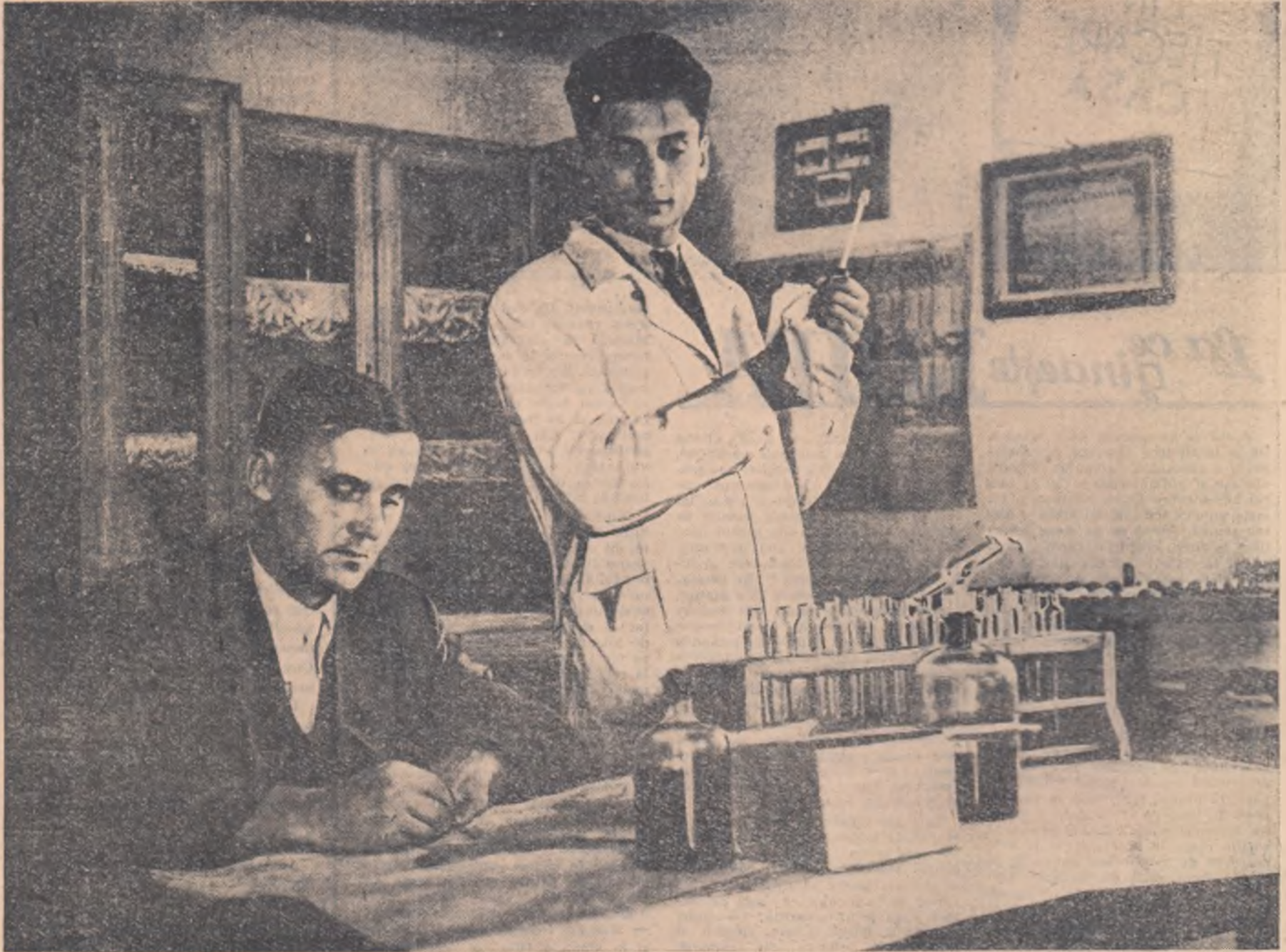

Anul 61
Seria II-a
Nr. 569

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Miercuri
19 noiembrie 1958
8 pagini
15 bani

Recomandările Consfătuirii de la Constanța au început să prindă viață și la gospodăria colectivă „Drapelul Roșu” din Salonta. Colectiviștii au hotărât ca alături de mărirea numă-

rului de animale, să îmbunătățească și calitatea lor. Încă din luna mai, ei au început lucrările de selecție pentru vacile de lapte, avînd ca obiectiv sporirea producției cu 500 litri anual de

fiecare vacă și a procentului de grăsime cu 0,20 la sută. Realizarea acestui obiectiv va însemna încă 33.000 litri de lapte anual.

In fotografie: Tehnicianul Lazăr Aurel de la Centrul de selecție, ajutat de brigadierul gospodăriei, execută analiza procentului de grăsime din lapte.

La 19 octombrie a.c. colectiviste din comuna Poiana Mare, raionul Calafat, s-au adresat colectivitelor din satele regiunii Craiova și din întreaga țară îndemnându-le să participe cu toată hărnicia și priceperea lor la întărirea și dezvoltarea neîncetată a unităților socialiste agricole din care fac parte. E o chemare entuziastă și fierbinte, care încununează lucrările unei consfătuiri care a avut loc aici. Chemarea au ascultat-o și au dus-o cu ei departe ca pe un mesaj luminos, trimiși ai gospodăriilor colective din Bistreț și Castranova, din Maglav și Cușmir, ca și din alte sate din regiune.

Ei au aflat aici în ce fel, la temelie succesorilor gospodăriei colective au stat efortul, energia nesecată și inițiativa celor peste 800 de femei care muncesc zi de zi în gospodărie. (Ar fi potrivit ca aceste rînduri să cadă și sub ochii celor, puțini la număr, care mai susțin că femeia fiind altfel alcătuită nu i se poate cere prea mult și nu-i se pot da prin urmare răspunderi „prea mari”).

În atîtea rînduri femeile muncitoare de la sate s-au dovedit o forță morală și nicăieri această forță n-a avut un mai bun cîmp de acțiune ca în gospodăria colectivă. Gospodăria din Poiana Mare e în privința asta o dovadă puternic grăitoare. Începuturile ei au fost firave (în 1950, la înființare erau 83 de familii și 244 hectare). Gospodăria a cunoscut an de an un continuu progres, la care țărani muncitori din comună au fost martori. Ea numără acum 700 de familii cu aproape 1.300 de hectare.

Contribuția femeilor

Multe din aceste familii au fost aduse în gospodăria colectivă de către femei. Comunistă Eugenia Ornoiu a convins singură patru familii să se înscrie în gospodăria colectivă. 45 de agitatoare din rîndurile femeilor ajută organizația de bază în munca sa politică, popularizînd succesele colectivei, organizînd vizite la gospodărie, ducînd cu răbdarea și stăruința care le sînt caracteristice cuvînt lămuritor în fiecare sat. În lunile august și septembrie, 84 de familii de țărani muncitori s-au înscris ca urmare a acestui fapt în gospodăria agricolă colectivă „Viață Nouă”.

Colectiviste de la g.a.c. „Viață Nouă” sînt cele care au atras atenția conducerii gospodăriei că planul pe 1958 nu-i pe măsura puterii reale a gospodăriei, a sarcinilor crescînde care i se pun, și au cerut modificarea lui. Aceasta înseamnă să știi să citești în viitor. Și el este contestabil un merit al colectivitelor din Poiana Mare. Adunarea generală a hotărît măsuri pentru extinderea culturilor plantelor tehnice, a lequimiculturii, pentru dezvoltarea ramurei zootehnice, etc. Și pentru planul de perspectivă au venit propuneri din partea femeilor: să se intensifice creșterea păsărilor, a albinelor, a viermilor de mătase. Numai 350 de păsări aveau la începutul anului gospodăria și ea are astăzi 2.533. Și acesta e în cea mai mare parte un merit

al femeilor care au vădit o pasiune și un talent deosebit pentru această ocupație. Și fiindcă sînt și econoame au cerut conducerii să aprobă construirea de cotețe mobile, cu care au dus păsările la cîmp în timpul verii. Ele au scutit astfel gospodăria de un consum de 3.000 kg. de boabe și au stîrpit cu ajutorul orătaniilor și insectele de pe cîmp.

Ca-n atîtea alte locuri, femeile din Poiana Mare, s-au dovedit capabile și inezstrate. Șase dintre femei, sînt șefe de echipă în gospodăria colectivă, iar Elena Pena e membră în consiliul de conducere și răspunde din partea acestuia de cultura mare. Pe numele femeilor sînt în Poiana Mare 64 de abonamente la ziare iar 2.419 cititori ai bibliotecii sînt din 5.000, sînt femei. Pretutindeni întilnești aici prezența vie și activă a femeilor. În chemarea pe care au întocmit-o nu scapă atenției lor nici un sector de viață: „să participăm pînă la una la muncă” (gospodăria colectivă le-a ușurat această sarcină înființînd o grădină sezonieră model), „să luptăm pentru dezvoltarea ramurilor de producție, să contribuim la dezvoltarea fondului de bază, așa încît în anul viitor el să ajungă la 150.000 lei la suta de hectare; să înființăm „școala mamei” în gospodărie, unde colectiviste să învețe cum să-și crească și să-și educe copiii; să sprijinim activitatea colțului roșu; să facem din fiecare colectivistă o bună agitatoare pentru atragerea în gospodăria colectivă a unui număr cît mai mare de țărânci muncitoare”.

Colectiviste din toate țările vor răspunde desigur cu însuflețire acestor îndemnuri.

Doi dintre cititorii din Pecineaga, raionul Negru Vodă, colectivista Maria Buzic și elevul Petre Gherase primesc cărți de la bibliotecara Adela Coman.

La ce gindește LIUBA

Afară se întunecase de-a binelea. De la biblioteca sâtească din Ștefănești, o comună a raionului Pitești, plecase și ultimul cititor. Ca de obicei bibliotecara Liuba Năstase, o femeie voinică, cu fața buclătată și mereu senină, adună de pe mese colecțiile de ziare, broșurile, cărțile rămase de la cititori și trecu apoi în biroul ei de lucru pentru a face bilanțul zilei. Privind rubrica „fondul de cărți al bibliotecii” care însuma 5.660 de volume Liuba notă cu grijă în cartelul său: „să comand cărți de literatură pentru cei mici”. Continuă să răsfoiască registrul bibliotecii. Rămase o clipă pe gânduri. Liuba obișnuia ca de fiecare dată când atrăgea un nou cititor să adauge la harta satului din perete încă un stegeleț roșu. Acum înfipse lângă cele 1.600 de stegelețe încă 42, reprezentând numărul noilor cititori ce pășiseră pragul bibliotecii în ziua aceea. În timp ce Liuba nota și adăuga în registrul noi cifre cu privire la cărțile citite în acest an, și la cele peste 50 de manifestări culturale de masă, căuta să-și amintească chipurile unor cititori, cărțile cerute de ei cit și întrebările puse de aceștia în cadrul serilor de întrebări și răspunsuri. Registrul o ajută să-și amintească chiar de una dintre primele seri de întrebări și răspunsuri organizată cu femeile pe tema „creșterii viermilor de mătase”.

Atunci femeile au propus ca pe lângă bibliotecă să ia ființă un cerc de creșterea viermilor de mătase. Rezultatele au fost îmbucurătoare. Mai multe femei, printre care și Tudora Cheru și M. Vlădușel, urmând cu regularitate cursurile, au primit pentru cantitatea de gogoși de mătase cite 2.000 de lei. Asemenea cursuri mai sunt organizate și pe teme de artă culinară, geografie, agrotehnică etc.

Din slovele cărților au învățat și colectivisti Gheorghe Iordache, Ion Smaranda, Elena Ungureanu, Ana Cîrlinș, Ion Ioniță, Dumitru Luca, Mihai Penea etc. să muncească mai cu spor și mai bine. Azi ei sînt cititori frunțași, dar în același timp și frunțași în colectivă. Oamenii ca ei au ajutat colectivul de conducere al bibliotecii să realizeze lozincă lansată de concursul între biblioteci „nici o casă de țaran muncitor fără cititor”. Atunci când un cititor citește o carte bună îl îndeamnă numai decît și pe vecinul său să o citească. Și așa, cartea trece din mînă în mînă, pînă ce ajunge la ultima casă din marșinea uliței.

O contribuție de seamă în răspîndirea cărții au avut-o și învățătorii Livescu Xenofon, Ion Năstase, Ion Gava și Maria Bucșan, secretara comitetului de partid comunal. Cea mai mare parte a satelor din Ștefănești sînt așezate pe virfuri de coline, de parte de centrul comunei. Săptămîna învățătorii cu tolbele încărcate cu cărți urcă pe coline și împart cititorilor cărțile preferate, discută cu ei despre Adam Jora, eroul cărții „Pasărea furtunii”; Ilie Barbu din „Desfășurarea”; Pavel Korgeaghin, eroul romanului „Așa s-a călîit oțelul” etc. Uneori se întimplă ca oamenii să le pună întrebări în legătură cu combaterea diferitelor boli ale omului sau ale animalelor, pun întrebări despre metode agrotehnice. Atunci învățătorii își

notează întrebările și după cîteva zile se întorc în satele de pe coline, împreună cu medici, ingineri sau tehnicieni agronomi care lămuresc pe săteni în problemele de care s-au interesat. Dar cîte metode menite să stîrnească și să dezvolte gustul pentru citit al sătenilor nu întrebunțează colectivul de conducere al bibliotecii din Ștefănești? În permanență, în sala de lectură este aranjat colțul agrotehnic unde sînt expuse atît cărți agrotehnice cit și probe de recolte ce se cultivă în regiunea Pitești, solul care le prieste, precum și diferite planșe, materiale intuitive privind rase de animale din regiune și de prin alte părți ale țării.

Expoziția „ce să citim” este mereu reimprospătată cu titluri de cărți noi, titluri urmate de o scurtă prezentare a volumului respectiv și a autorului, fapt care ajută pe cititori să-și aleagă cartea dorită.

La toate acestea și la multe altele se gîdea bibliotecara Liuba Năstase în seara aceea, în timp ce răsfoia registrul bibliotecii. Cîteva ciocănituri în ușă au făcut-o să tresară și să se ridice de la locul ei. În sala de lectură și-au făcut apariția Gheorghe Cornea și Ioniță Chelu, membri ai întovărășirii agricole din comună.

— Sara bună, tovarășă Liuba.

— Bună să vă fie inima. Dar ce s-a întimplat că ati venit așa tîrziu?

— Ce să fie, tovarășă Liuba. Nimic

mai osebit. Ca de fiecare dată cînd avem ceva pe inimă trecem pe la bibliotecă să ne sfătuim. Știi, noi ne-am înscris în întovărășire cu tot pămîntul. S-a hotărît în adunarea generală ca începînd din toamna asta să facem toate muncile agricole în comun, să ne facem un fond de bază mai mare. Am venit să vă cerem, poate aveți, vreo carte în care să se vorbească mai pe îndelete cum este cu munca în comun și cu fondul de bază al întovărășirii.

După ce le-a amintit ce spune statutul întovărășirii în această privință, cit și hotărîrea partidului și a guvernului cu privire la reducerea impozitului pentru întovărășii care execută muncile în comun și-și creează fonduri de bază, Liuba i-a invitat să participe a doua zi la seara de întrebări și răspunsuri organizată pe tema Consfătuirii de la Constanța la care se va vorbi și despre problemele ridicate de ei.

Cei doi au plecat. Bibliotecara a mai înfipt încă două stegelețe pe harta satului, S-a îndepărtat doi pași de perete și a privit din nou această hartă pe care acum strălucesc numai stegelețe roșii, ca semn că în fiecare casă există cititori. Apoi privirea ei s-a îndreptat către locul unde se află drapelul pe care stă scris cu litere aurite: „Bibliotecă frunțasă pe regiune în cadrul concursului între bibliotecile satești, „nici o casă de țaran muncitor, fără cititor”. Ce frumos e, parcă luminează camera! — și-a zis în gînd Liuba. Cred că și în etapa a IV-a a concursului între biblioteci, drapelului tot aici îi va fi locul.

M. STANCU

I-a prins bine

Cînd intri în biblioteca satească de care răspunde tovarășa Elena Bîrsan, te ieși cu mîinile de cap. Toate cărțile zac aruncate pe dușumea. Nici un raft, nici o vitrină, nimic.

O cauți pe bibliotecară. Caut-o mult și bine. Lipsește. E plecată. Iți vine să crezi că ai greșit adresa. Casa e stingheră și pustie. De jur împrejur, nici tipenie. Ieși pe uliță și citești din nou firma: „Biblioteca satească — comuna Giulești, raionul Oltețu”.

Bine, dar unde-i bibliotecara? O cauți la cooperativă, nu e. O cauți pe la sfatul popular: a plecat adineauri. Intrebi:

— Cum de țineți biblioteca în pustietatea aceea?

— Ca să... ca să aibă cititorii liniște... Dar bibliotecara lipsește și ușa e descuiată! Dacă dispăre ceva?

— Nici o grijă! Nu vine nimeni acolo...

— Niciodată?

— Precis!

Te întorci la biblioteca unde „nu vine nimeni”. Constați că mai vine totuși cîte cineva. Sînt cititorii care știu că biblioteca lor poate deveni, cu puțină osîrdie, tot atît de bună ca, de pildă, biblioteca din Oveselu, comuna învecinată.

„Ușile vraște, cărțile împrăștiate pe jos, iar tovarășa Bîrsan nicăieri. A mai căutat-o cineva între timp. I-a lăsat și un bilet: „Tovarășă Elena, du-te imediat acasă. E prăpădenie. Gazda dumitale ț-a scos dulapul din odaie și ț-a împrăștiat toate lucrurile pe dușumea. Cică n-o să te superi, că așa ești dumneață obișnuită. Semnează: Un cititor”.

În sfîrșit, iat-o pe bibliotecară. Citește biletul și se face foc:

— Cum o să stau fără dulap? Cum o să țin lucrurile pe jos? Gazda mea știe foarte bine cît îmi place rînduiala. Sare iute peste cărțile trîntite pe dușumea și dă fuga acasă. Se întoarce după un răstimp. E abătută.

— A fost o păcăleală. Cine-o fi ticluț biletul ăsta?

— Un cititor.

— Dar care? Cunosc atît de puțini! Oricum, e limpede că păcăleala o să-i prindă bine.

N. CULCEA

(După o corespondență trimisă de GHEORGHE IORDACHE)

BIBLIOTECILE ÎN ÎNTRECERE

Oricărui bibliotecar sau activist cultural de la sate îi este astăzi cunoscută lozincă „Nici o casă de țaran muncitor fără cititor”, sub care se desfășoară începînd de la 23 august 1957, concursul între bibliotecile satești, ale căminelor culturale și colțurilor roșii din G.A.C. și S.M.T.

Sînt în țară biblioteci satești și de cămine culturale care în primele trei trimestre ale anului au depășit numărul de cititori și de cărți citite, din întreg anul trecut. În această muncă, bibliotecarele Ana Bălașa de la Săliște, regiunea Stalin, Maria Mihailovici din comuna Mihail Kogălniceanu, regiunea Constanța, Olimpu Miresan, bibliotecar voluntar din Cristeștii Ciceului, regiunea Cluj, Nicolae Kovacs de la Arduș și Maria Ilieș de la Seini, regiunea Baia Mare, Ștefania Lanescu din Vama, regiunea Suceava, au depus multă stăruință reușind să atragă sute de cititori la biblioteci (în cazul bibliotecilor din Săliște și Vama, peste 1.200), și să organizeze o serie de manifestări de masă.

„Secretul” acestor succese se datorește desigur, în primul rînd, dragostei și perseverenței cu care lucrează bibliotecarii.

Nenumărate sînt metodele prin care activiștii culturali de la sate răspîndesc cartea. La lanca Sat și Tudor Vladimirescu, regiunea Galați, ori Petrești, regiunea Hunedoara, consfătuirile legate de cărțile agrotehnice au intrat de mult în practica obișnuită a bibliotecilor. Aproape că nu există țaran muncitor din aceste comune care să nu fi participat la o consfătuire sau la o seară de întrebări și răspunsuri în care s-au discutat fie cărți agrotehnice fie

cărți despre transformarea socialistă a agriculturii. Iată numai cîteva din temele dezbătute în cadrul manifestărilor de masă și al cercurilor de citit din lanca Sat și Tudor Vladimirescu: „Avantajele folosirii regulilor agrotehnice”, „Creșterea septelului, sarcină de primă importanță economică”, „Cum putem spori producția de carne, lapte, ouă și ovă”, „Ce produse intră în casele colectivizărilor harnici” etc.

Succesele obținute de bibliotecile frunțase se datoresc și faptului că bibliotecarii salariați ori cadrele didactice care le conduc voluntar, au reușit să imbine armonios în munca lor utilul cu plăcutul. Astfel, în comuna Buciniș, regiunea Craiova, un grup de trei învăță-

torii a organizat la cercurile de citit, cu ajutorul unui microscop, discuții asupra semințelor și dăunătorilor plantelor, trezind în rîndul participanților un interes deosebit pentru cărțile agrotehnice și de popularizare a științei. Bibliotecara Elvira Ionescu, din comuna Sulița-Botoșani a organizat de curînd un concurs despre astronomie, iar Ortansa Cadariu de la Bucecea, regiunea Suceava, a inițiat un concurs între bibliotecile de casă.

Toate aceste inițiative, la care se pot adăuga încă multe altele, au făcut ca munca bibliotecarului să iasă din cadrul îngust al încăperii în care lucrează, ca ea să se apropie de viața și de

preocupările țăranilor muncitori. Numai astfel se explică cum au reușit bibliotecarii din regiunea Cluj să organizeze aproape 2.000 cercuri de citit, frecventate de peste 30.000 participanți, cum au reușit bibliotecile din Tileagd, regiunea Oradea, Arduș, regiunea Baia Mare, Lespezi-Paşcani, regiunea Iași, Orlat și Săliște, regiunea Stalin etc. să înscrie în mai puțin de o jumătate de an de activitate peste 50 la sută din numărul total al locuitorilor comunei ca cititori ai bibliotecii. Rezultatele obținute de bibliotecile satești se datoresc și îndrumării acordate de sfaturile populare raionale. Consfătuirile organizate cu prilejul încheierii fiecărei etape, au prilejuit rodnice schimburi de experiență.

Unele biblioteci regionale, ca cele din Suceava, București, Orașul Stalin, Cluj, Tg. Mureș, Oradea, Craiova, editează cu regularitate buletine ale întrecerii. Demnă de remarcă este inițiativa bibliotecii regionale Suceava, care elaborează lunar o circulară de instrucții și informare privind desfășurarea concursului.

Rezultatele obținute pînă în prezent creează premisele pentru ca în iarna aceasta numărul cititorilor bibliotecilor de la sate să fie dublat față de aceeași perioadă a anului trecut.

Unificarea bibliotecilor căminelor culturale cu cele ale școlilor elementare de 4 ani, poate și trebuie să prilejuiască un efort comun al tuturor intelectualilor din satele noastre, pentru ca în iarna aceasta, cartea să ajungă în mîna fiecărui țaran muncitor.

G. BONDOC

(Din Direcția Generală a Așezămintelor Culturale)

Ogorul de toamnă

Lucrare de bază a pământului

An de an, practica dovedește că la temelgia recoltelor bogate stă aplicarea lucrărilor agricole recomandate de știința înaintată. Chiar în condițiile secetei din acest an, multe gospodării de stat, gospodării colective sau întovărășiri au obținut producții mari la hectar. Un rol hotărâtor în obținerea acestor producții l-a avut, pe lângă întreg ansamblul lucrărilor agricole, arătura adâncă de toamnă.

Așa de pildă, membrii gospodăriei colective din comuna Desa, raionul Calafat — regiune în care n-a plouat luni în șir — au obținut pe terenurile arate și îngrășate din toamnă, o producție de 4.000 kg. porumb la hectar. La gospodăria de stat din Carei, regiunea Baia Mare s-a recoltat de pe 20 hectare câte 8.000 kg. porumb la hectar.

Plină de învățăminte este și experiența țăranilor muncitori din comuna Dumbrava, raionul Crișcov. În toamna anului trecut, gospodăria colectivă și întovărășirile din comună au arat adânc toată suprafața destinată însămînțării de primăvară. Exemplul lor a fost urmat de mulți țărani individuali printre care și Anica lui Anton. Rezultatul: gospodăria colectivă a obținut 3.700 kg. porumb la hectar, întovărășirile cite 3.000 kg., iar Anica lui Anton 2.500 kg.

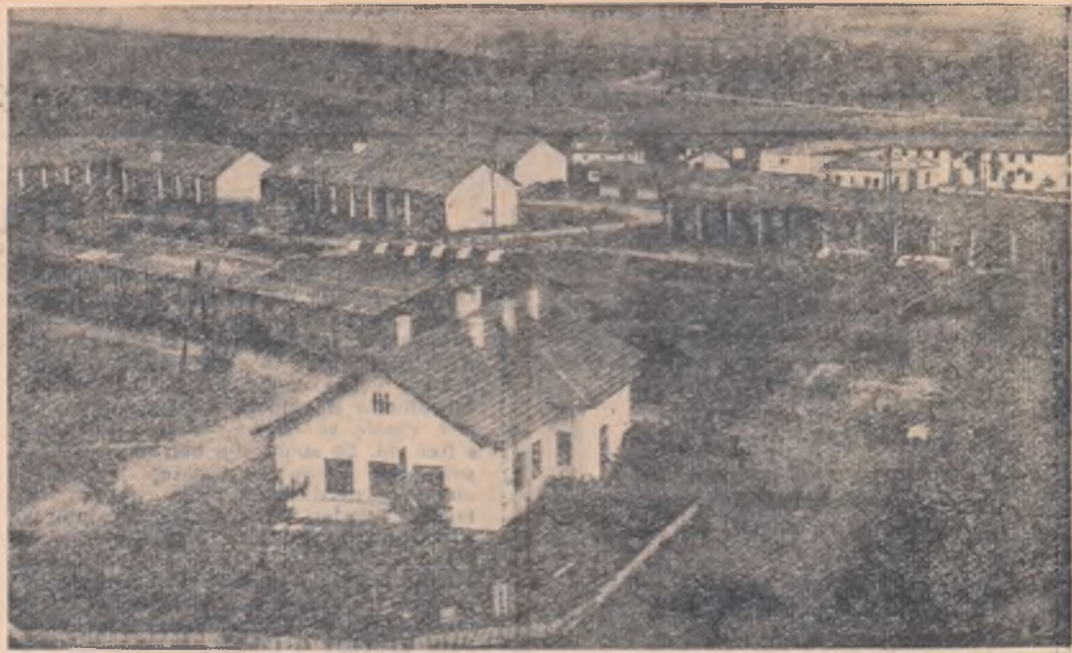
S-ar putea da multe asemenea exemple care să dovedească rolul arăturii adânci de toamnă în obținerea producțiilor mari. Arătura adâncă de toamnă afinează pământul, iar apa provenită din ploii și zăpezii este reținută ca o rezervă pentru plante. Înghițelul și dezghețul succesiv din timpul iernii afinează brazdele și mărunțesc bolovanii care constituie o mare greutate în timpul lucrărilor de primăvară. Ogorul de toamnă este și un mijloc de distrugere a unor mari dușmani ai culturilor: buruienile și insectele dăunătoare. Pe lângă acestea se ușurează mult lucrările agricole de primăvară, când este suficientă o simplă cultivație și pământul poate fi însămînțat.

Toate acestea explică de ce prin executarea arăturilor adânci de toamnă se obțin sporuri de recoltă care ajung pînă la 40—80 la sută.

Dacă socotim un spor de numai 500 kg. porumb la hectar, aceasta înseamnă la fiecare 100 de hectare încă 90-120 de porci îngrășați pînă la 120 kg. Iată cât de mari foloase se pot obține datorită ogorului de toamnă.

Înțelegînd importanța acestei lucrări, mulți țărani muncitori și-au ogorit toate suprafețele pe care urmează să le însămînțeze la primăvară. La data de 13 noiembrie se executaseră cu un milion de hectare mai multe arături decît în aceeași perioadă a anului 1957. Însă cu toate că timpul este în întreaga țară la fel de prielnic, în unele regiuni nu s-a acordat întreaga atenție acestor lucrări. În regiunea Iași, de pildă, planul arăturilor adânci n-a fost îndeplinit decît în proporție de 29 la sută; în Galați abia 33 la sută, iar în Ploiești 45 la sută.

În toată țara și mai ales în regiunile arătate, zilele când timpul este încă favorabil trebuie folosite din plin pentru terminarea grabnică a arăturilor. Să fie folosită întreaga capacitate de lucru a tractoarelor și atelajelor în așa fel încît toate suprafețele ce vor fi însămînțate în primăvară să fie arate. Sfaturile populare să mobilizeze toate forțele: agronomii, deputații comunali, activiștii culturali, care să dea întregul lor sprijin acestei acțiuni și să popularizeze prin toate mijloacele importanța executării acestei lucrări în procesul de mărire a producției agricole la hectar.

Mecanizatorii S.M.T.-ului Adamclisi, regiunea Constanța, sînt un ajutor de nădejde pentru colectivisti. Prin executarea la timp a lucrărilor de bună calitate, ei contribuie la sporirea producției agricole la hectar.

În fotografie: vedere generală a S.M.T.-ului.

S-a făcut o PROPUNERE

Anul 1952 a fost un an de colitură în viața gospodăriei colective din Cumpăna. Colectiviștii mai vechi își amintesc și astăzi de adunarea generală care s-a ținut pînă în tirziul nopții. La ordinea de zi era numai o problemă: dezvoltarea sectorului zootehnic.

— Avem pămînt bun și destul — spunea președintele — dar gospodăria fără sector zootehnic corespunzător e ca și mîncarea fără sare. Ia să facem socoteala. Cam 30 la sută din produsele pămîntului sînt consumate de către animale. Apoi știința și practica altora ne învață că animalele vin, la rîndul lor, în sprijinul sporirii producției prin gunoii de grajd ce-l dau. Ia să dăm 15—20 de care de gunoi la hectar. Sporim producția cu 20—30 la sută?

— E limpede — se auziră glasuri în sală.
— Dar nu numai atîi — continuă președintele. — Sec-

torul de animale poate aduce gospodăriei venituri de sute de mii de lei, fără să mai vorbim că acest venit curge în tot timpul anului. E drept?

— Așa este — încuviințară din nou oamenii.

Adunarea a hotărît să se cumpere animale. A mai rămas o problemă. Cine să răspundă de sectorul zootehnic.

— Păi cel mai priceput ar fi Ion Pricopie — se auzi în sală. Toți au încuviințat. Îl știau și aveau încredere în puterile și pricepera lui.

A trecut un an de zile de atunci. Numărul vacilor a ajuns la 40, al porcilor la 95, iar al oilor la 462.

Colectiviștii au hotărît de astădată să renunțe la credite și să cumpere animale numai din fondurile proprii, adică din veniturile pe care le repartizau la fondul de bază.

Problema cea mai grea a fost aceea a construcțiilor pentru animale. Au hotărît să organizeze o echipă formată din 15 colectivisti care să se ocupe numai de construcții. În fruntea echipei a fost ales Abib Memet, membru în consiliul de conducere.

— Vedeți grajdul acela acoperit cu țiglă roșie? — arată președintele cu mîndrie oricărui vizitator. — L-am construit în 1952. După el au urmat puiernițele, saivanul de oi, încă un grajd de vaci, o maternitate, porumbarele și... crama. Mimeni n-ar fi crezut că o să avem vreodată atîtea acareturi.

Ion Pricopie s-a ținut și el de cuvînt. A dovedit colectivistiilor că sectorul zootehnic este rentabil, cu condiția organizării unei bune îngrijiri și hrăniri a animalelor.

Pentru hrana verde cele cinci hectare de pășune naturală pe care le avea gospodăria nu erau destule. De aceea s-a organizat un convoier verde. Adică s-au semănat plante de nutreț la date diferite, care să poată fi consumate treptat din primăvară pînă în octombrie-noiembrie. Pentru iernat, concentratele erau ușor de asigurat, dar erau scumpe. Pentru vaci, mai ales, era nevoie de nutrețuri suculente. Problema aceasta

s-a rezolvat prin însilozarea furajelor verzi, începînd cu lăcerna și terminînd cu porumbul.

Toate acestea au avut ca urmare creșterea producției animalelor. S-a ajuns astfel în 1957 să se obțină peste 2.000 de litri de lapte de la fiecare vacă, 45 litri de lapte și peste 2,5 kg. de lînă de la fiecare oaie. Rezultatele bune obținute an de an la acest sector au făcut ca atenția colectivistiilor să se îndrepte și mai mult asupra lui, propunîndu și nu numai să se mărească numărul de animale, ci să se îmbunătățească și calitatea lor. La aceasta un ajutor prețios au primit colectivistiile de la Stațiunea Palas care le-a trimis reproducători de rasă. Peste cîțiva ani, colectivistiile din Cumpăna se vor putea mîndri cu turmele de oi Merinos și de porci Marele Alb, ca și cu cirezile de vaci Roșii de lapte. Veniturile obținute din acest sector au întrecut așteptările. Peste 50 la sută din veniturile gospodăriei sînt din sectorul zootehnic. În acest an, bunăoară, colectivistiile au contractat cu statul 30 de mii litri de lapte de vacă 1.320 kg. de lînă, 6.000 de litri de lapte de oaie și 125 de porci îngrășați. Pentru aceasta au primit pînă acum 260.000 lei.

Cele arătate sînt o dovadă că dacă gospodăria colectivă din Cumpăna a ajuns milionară (fondul său de bază este de 1.150.000 lei), aceasta se datorește în bună măsură dezvoltării creșterii animalelor. Tocmai această constatare a făcut ca arătînd învățămintele constructivului de la Constanța, colectivistiile să hotărască dezvoltarea pe mai departe a acestui sector. Acum ei nu se mulțumesc cu cele 135 de taurine (din care 70 de vaci), 1.450 de oi și peste 500 de porci. Cele două camioane și mașinile agricole pe care și le-au cumpărat vor putea să înlocuiască în parte munca animalelor. De aceea, numărul vacilor va fi redus pînă la patru cai la 100 de hectare, iar în locul lor vor fi crescute animale de producție.

Iată cum dezvoltarea sectorului zootehnic va duce și pe viitor la întărirea gospodăriei colective „23 August” din Cumpăna, raionul Neagra Vodă.

Ing. M. BOGDAN

AZI MLASTINI, mîine HOLDE BOGATE

În biroul primului secretar al comitetului raional de partid — Mizil, se aflau, mai zilele trecute, doi oameni: Ilie Moraru, vicepreședintele sfatului raional și Frigioiu Udrea, inginerul șef al secției agricole raionale. Urmărind cu creionul pe o hartă o dungă subțire, albastră, inginerul Frigioiu documenta celor prezenți posibilitatea de a secăzui baltă Broasca și de a reda agriculturii, în raionul Mizil, peste 1200 de hectare. Care-i povestea? De pe Istria, de către Breaza și Băbeni, vine un torent care atunci cînd ajunge jos, la poala dealului, se împărție formînd o baltă de sute de hectare. Dacă sus, pe deal, plouă, atunci tot ce a pus omul în pămînt cu trudă și cu cheltuielă e năpădit de ape. Oamenii de prin partea locului își amintesc că apa asta a avut cîndva un vad, o albie, pe care se scurgea. Surpînd însă pămînt de pe deal și mîndru-și furioasă la val, apa și-a stăvilit sinură albă și a pornit apoi slobodă peste holde și izlazuri. Așa s-a născut baltă Broasca-Greceanca din raionul Mizil.

Era trziu. Ditorul de pe ulița mare anunța închiderea emisurii. Ieșind de la raionul de partid, cei doi bărbați au mai continuat discuția o bucată de drum, apoi s-au despărțit. Curînd, prin raion s-a răspîndit o chemare: sfatul popular raional chema cetățe.

ni un raion la muncă voluntară pentru săparea unui canal lung de 2 km. și jumătate.

În prima duminică pe șantierul Broasca au sosit peste 800 de oameni. Din Mizil au venit salariații de la „Întreprinderea „7 Noiembrie”, înțelegînd importanța de gospodărie orășenească, salariații sfatului popular și ai cooperativei. Aici pe șantier salariații din Mizil s-au întîlnit cu țăranii muncitori din Pietroasele, Bădenii-Miluți, Movila-Banului, Vintileanca, Glodeanu Sărat și Greceanca. Gheorghe Turcea, președintele sfatului popular din Greceanca a venit cu peste 100 de oameni. Cînd munca era în toi, un bărbat înalt, cu minceie suflecate și-a pus palma streașină la ochi și-a privit lung șirul de oameni rînduiți pe traseul viitorului canal, apoi a strigat tare:

— Măi tovarăși, am să fac o propunere. Cine se prinde

Seri de basme

În multe comune din raionul Oltenița s-au organizat, sub îndrumarea învățătorilor, seri de basme pentru cei mici.

Viteji, Ilene, smel, fantasme!
Se bucură cei mici din sate
Că toate-aceste seri de basme
Au devenit... realitate!

I. AVIAN

să terminăm canalul de sub Istria în trei zile?

Dintr-un capăt în celălalt al canalului propunerea gospodăriei din Movila-Banului a fost primită cu urale și munca a pornit și mai avîntată.

În a doua duminică gospodăria cel voinic din Movila-Banului a venit însoțit de 400 de tovarăși cu tirnăcoape, cazmale și lopeți. Din Pietroasele veniseră mai puțini, dar cînd au pus mîinile pe cozile tirnăcoapelor și lopeților, cei care se luaseră la întrecere cu ei, au trebuit să asude, nu glumă.

În trei zile canalul a fost gata.

Acum, de la poala dealului Istria și pînă diacolo de șoseaua Mizil-Buzău, canalul de pe baltă Broasca, săpat adînc și cu malurile taluzate, va deveni în curînd albia torentului de la Breaza-Bădeni.

Am văzut zilele trecute canalul de la Broasca-Greceanca. Curînd va începe construirea altui canal de 4 km. care va aduna și căra apele de pe meleagurile Movilei-Banului și pe cele aduse de canalul Broasca-Greceanca în pîrlul Sărata, transformînd mlaștinile aducătoare de friguri și pagube în ogoare producătoare de piine.

VLAD DASCALU

Lui Ioșca baci, colectivistul

Ei, văzuși, măi Ioșca baci,
ce bine-i c-ai ascultat
cum partidul te-a învățat?
Azi cînd în gospodărie
roadele s-au împărțit,
ai sărit de bucurie
c-ai fost bine răsplătit.
Ți-au adus cu camionu'
de la colectiv, bucate:

brînză, grîu, porumb, răchie,
miere, bani și cite toate!
Ești acum în rînd cu lumea
și la tine prin ogradă
ai azi porci, găini și rațe...
Are omu' ce să vadă!

GHEORGHE TOMA
comuna Bucium, regiunea Cluj

Minuni

De flăcări arde zarea-n răsărit
Și mătura se scaldă în văpaie :
Pe lan cât vezi cu ochii a zorit
Brigada lui Iftime Niculaie.

Cu harnicele mâini, flăcăr și fete
Culeg porumb pe-al colectivei lan
Acum să vezi porumb la noi, băiete !
Nu cum făcui eu singurel mai an.

Și au venit din al.e sate
Să vadă-asemena minuni :
Nu sint minuni aceste toate
Ci rodul muncii în comun.

SCINTEIE GALACTION
comuna Iana, raionul Birlad
regiunea Iași

Glusul spicului de grâu

Un spic de grâu cu virtu-n jos
Cu bobul greu și mustăcios,
Simțind că-i copt, în miez de vară,
Vorbi el singur într-o seară :
In mine, cât sint eu de mic
Și-alături în orice spic
Din toată holda asta-naltă
E multă muncă laolaltă ;
Ca să mă-nalț cât sint de mare
Tractoru-a trebuit să are ;
Tractor trimis de muncitorj
Celor ce lucră pe ogor
Iar ca să lie construit
A trebuit oțel călit
De mândri meșteri făurit.
Și-a trebuit un bob curat
Să lie-n jărni îngropaț
Și-apoi din el, colț să răsară
Cât cornul unui melc atară
Și să se-nalțe cătinel
Trei firicele verzi din el.
Și-a trebuit — ca să cresc mare
Și mindru să mă-nalț în soare —
Să se unească-n colectivă
Mulți oameni harnici de-opotrivă,
Răzoare să desțelenească
Și laolaltă să muncească.
Crescul din munca tuturor,
Le dăruj azi belșug și spor.

GHEORGHE BORONTEA
țaran întovărășit
comuna Severinești,
regiunea Craiova

La noi, la Boișoara

În raionul Rîmnicu Vilcea, de-a stînga Oltului, se află un minunat colț de patrie „Țara Loviștei”. Șoseaua strecurată printre stîncile de piatră duce de la Ciineni cale de o postă, pînă în satul Boișoara. Este o așezare veche de peste șase sute de ani. Înconjurată de munții Făgărașului și Coziei, casele se întind răslete de-a lungul a trei văi. Se spune din bătrîni că demult, prin 1365, Vladislav Basarab, trecînd pe aici, a găsit doar un cătun cu vreo zece familii, Găzduiț cu dragoste și ajutor să treacă munții în Țara Făgărașului, drept răsplată Vladislav Basarab a dăruit acestor familii, printr-un act scris în limba slavonă pe piele de ieoure, șapte muntj din împrejurimi, Arsurile, Stîna Mare, Paltinul, Leul, Fața, Zănoaga și Clăbucetul. Cele zece familii au împărțit munții în dramuri pentru fiecare. Cu timpul numărul locuitorilor s-a înmulțit. Numai în satul nostru, în unul dintre cele trei cîte cuprinde comuna Boișoara, sint astăzi peste trei sute de familii.

Pe vremea regîmului burghezo-moșieresc, țaranii, în mare număr neștiutori de carte, au fost crunt exploatați. Primarul avea și conducerea cooperativei și a unei „bănci populare”. An de an își ridica noi construcții, case, mașazie de cereale, cîrciumă. Pămîntul, la fel, îi creștea. În scurt timp a ajuns și proprietar de moară și de mașină de dărcit lina.

Partidul și guvernul nostru popular însă au pus capăt tuturor nedreptăților și astăzi se îngrijește și de viața țaranilor muncitori din Boișoara. În 1945 a luat ființă în satul nostru gimnaziul unic „Țara Loviștei”, transformat după trei ani în școală elementară. Absolvenții gimnaziului și apoi cei ai școlii de 7 ani, au plecat mai departe la școli profesionale, școli medii și chiar facultăți. Foarte mulți copii din satul nostru au fost ajutați să meargă la școli înalte, ca bursieri de stat.

Încă de acum opt ani, țaranii muncitori din comună în frunte cu comunistii, și-au strîns pămînturile și puterile la un loc și au format gospodăria agricolă colectivă „Steagul Roșu”. Muncind cu spor și cu chibzuință, gospodăria noastră s-a întărit. Anul acesta cele 110 hectare de teren arabil au fost însămințate cu grâu, porumb și cartofi. Pe lîngă cele 6 hectare de livadă veche, au intrat pe rod încă 23 hectare cu pruni altoiți. În munții, care altădată erau stăpîniți de chia-buri, pasc astăzi cele 1800 de oi

ale colectiviztilor. Gospodăria mai are 60 de stupi, 26 de boi, 10 scroafe și o fermă de vaci din rasa Schwitz și Siementhal.

În fiecare an gospodăria noastră vinde statului, pe bază de contract, lînă, brînză, miei și miere. Veniturile cresc necontentit. S-au durat construcții de tot felul : un grajd pentru 60 de vite, o maternitate pentru scroafe, un pătut, o mașazie pentru cereale și un saivan.

O dată cu puterea gospodăriei a crescut și belșugul din casele colectiviztilor. Fiecare colectivist are în gospodăria personală vacă cu lapte, 8—10 oi, 1—2 porci, păsări și o suprafață de 0,25 hectare pentru legume și zarzavaturi. Pe ulițele satului se înalță astăzi 30 de case noi din cărămidă. Sint casele unor colectivizti ca Aurel Paroș, Maria A. Piloiu, Aurelian Petrescu și Mișu Rebeșel.

Oamenii noștri s-au învățat să trăiască tot mai bine. Sint dornici să cunoască și să înțeleagă tot mai multe. La colțul roșu se distribuie zilnic cărți, iar sărbătoarea, echipele artistice prezintă coruri, jocuri, poezii și piese de teatru. Fiii colectiviztilor urmează diferite școli. Iată-l pe colectivistul Ionel Mohanu care are șase copii : Costel a ieșit anul acesta profesor, Viorica este contabilă Florica felceriță, Emilian face școala profesională agricolă, Filofteia este în clasa a 7-a, iar Eugenia întra 5-a.

În satul nostru viața e frumoasă azi, îți dă încredere în puterile tale și te face să muncești cu drag. Îi auzim de multe ori pe unii vîrstnici, ca, de pildă, moș Ioniță Piloiu, frunțaș în gospodăria colectivă, spunînd : „Nu credeam să ajung aceste zile senine”.

EUGENIA PETRESCU
comuna Boișoara raionul Rm. Vilcea

Rîndurile de
prind ceea ce n
într-una din seri
toamnă, învățat
Rociu din comu
biu).

„Un eveniment imp
tă mi-a dat prilejul să
îndeaproape, să-l cunoș
pe profesorul Nicolae
tunci ne întilneam prin
timpul recreațiilor sau
pedașogice. Asistasem
deschise pe care le-a
care eu ca învățator a
lucruri folositoare. Auz
de cuvinte bune desp
care în urmă cu 15 an
meleagurile sălștene,
țiuile satului sint leg
lui Dar vreau să vorb
de Tocu agitatorul n
lămurirea sâtenilor as
lor muncii în comun-
celor două întovărăș
și zootehnică — s-au
strădan'a profesorului
orele de curs bătea ul
pe la casele oamenilor,
bă cu aceștia pînă-n
Multi și-au pus întrebă
reușeste Tocu să se
cu sâtenii, să cîștige în
Această întrebare mi-a
Abia în ultima vreme
punsul. Iată cum s-au
tele.

Făcusem cerere de
durile candidaților de
țin timp după aceste
afiam în cancelarie, p
se apropie de mine
tenie.

— Eu mă duc în cla
el. E tîrziu. Tovarășe
tă-mă, te rog, la plec
stiam puțin de vorbă.
La amiază porniram
liștei.

— Ți-e foame? — m
— Nu prea. Dar de
— Atunci hai să nu
Știi că tovarășul Ba
organizației de partid

AL. D. LUNGU

In RISUL LUMII

Povestire

În bătaia soarelui, tabla zincată de pe acoperișul morii strălucea ca o basma curată, de mătasă albă, pe capul unei fete mari. Pe tăpșanul din față, se strînseseră, pe puțin, cincizeci de căruțe, în jurul cărora stăteau adunați o mulțime de oameni. Împărțiți în grămezi și grămăjoare, spunea unul o vorbă, altul alta, să treacă din repede timpul ; cum îi treaba oamenilor la moară.

Soarele ridicat la prînzisor și umbrît de-un nouaș alb, părea un ou de aur, într-un cuib de vată.

Petre Cărămîdaru, mecanicul, un munte de om, ieși din camera motorului, mînjit de ulei pe față, pe cămașă, pe pantaloni, de parcă voia să sperie pe cineva. O toropeală plăcută îi atînsese cînd dădu de lumina zilei și fără să vrea își întinse brațele, care pocniră ca niște vreascuri uscate. Lucrase cu ajutorul de mecanic 14 ore-n șir, să schimbe pistonul motorului, și abia dovedise să sfîrșească pînă la ceasurile acestea.

Moara se odihni se o săptămîină din pricina turnării acestei pie. se și oamenii nu aveau faină. Într-o comună ca Larga, cu aproape nouă mii de guri, trebuia mincare, nu glumă, și unde mai pui că veneau și din satele apropiate să macine, fiindcă era singura moară din împrejurimi, care cit era ziuica de mare — ba de multe ori și noaptea, — lătra ca o cătea turbată.

— Cîtă lume ! — se minună Petre. — Oameni buni ! Ascultați aici : s-o pus la sfat o hîrtie, ca săptămîina asta, să vină fiecare numai cu cîte doi saci, pînă la cincizeci de chile sacul, pentru că-i în toiul lucrului, și-i păcat să se piardă timpul așteptînd să-și facă unii faină pentru un an. Acum, cinci înși mai vîrtoși, să vină să tragă la curea. Privirea-i lunecă peste capetele cîtorva oameni care se desprînseseră de lîngă căruțe și înaintau către el. Deodată, ochii se opriră pe fața unuia, și Petre se în-tunecă. Cel privit stătu drept înfruntîndu-l ; pe față îi apăru un zîmbet forțat, care-i lăță gura pînă la urechi, dezvelînd niște gingii roșii și cîțiva colți galbeni.

2

IN RISUL LUMII

Cei doi aveau răfuieli vechi : Petre slujise la Simirad ca mecanic, la o garnitură de treier, ani de zile și nu se alesese cu nimic. Ani de zile a ocolit Simirad drumurile să nu-i vadă fața lui Petre și acum își încrucișau privirile pentru prima oară de-atunci. Totul fusese scurt, ca o atingere de amnar pe cremene. Petre intră la motor. Cit ai face o țigară, pe țeava ridicată deasupra morii ieși un fum urmat de-o tuse scurtă, după aceea mai urmă un fum și-o tuse, apoi încă una și moara o porni.

*

Podul era plin de oameni care așteptau să toarne-n coș, iar jos, lîngă cîntar se îngrămădeau alții. În ușă apăru Costache Simirad. În mina stîncă ținea o traistă legată strîns la gură. Nu spuse nimănui nimic, se duse direct la cîntar.

— Bună, domn Petrică...
— Noi ne am mai dat azi o dată „bună ziua”.
— Da... ne-am mai dat, da...
— Ei ?

— Am de vorbit ceva cu dumneata, în patru ochi
— Vorbește și aici, că eu nu mă fetesc de nimeni.
— Vină oleacă încoace, ce dumnăzău...

Petre făcu vreo cîțiva pași într-o parte, aproape fără să vrea.
— Am venit și eu la moară — spuse Simirad cu înțeles.
— Așteaptă la rînd — îi răspunse scurt, Petre.
— Ee... nu așa.. Inseamnă că nu scăp nici într-o săptămîină de-aici... Dar eu gindeam altfel.

— ?
— Am aici niște sticle...
— Sticle ? !...
— Da, patru sticle.

— ...Cîte chile zici că ai de măcinat ?
— N-am cîntărit, dar am doi săcușorii...
— Dă traista-ncoace și adă săcușorii...

Cîntarul se goli și Vasile Prodan, care era la rînd, vru să pună sacul, dar Petre îl opri.

— Da-i rîndul meu, tovarășe Petre !
— Stai că am eu o socoteală și după aceea îți cîntăresc și dumatăle ; ai răbdare, că doar nu te fuğărește nimeni.

— Tovarășe.. eu am adus de ieri la moară ; n-ău copchii a-casă ce minca și dumneata îi faci rînd altuia... Asta-i dreptate ?
— Văileu, mămujiță !... Da' nu-l las înaintea mea, măcar să știu că mă tornj și pe mine-n coș — zise Marșioala lui Sirghi, urcîndu-se pe cîntar. — Da' unde s-o mai pomenit poznă ca asta ? Tot el o fost întii de cînd îl știu...

IN

— Liță Marșioală, stai
— Tovarășe Petre. — t
printre oameni, cu minci
doi snopi de secară, —
voie să faci așa !..

— Bade Iordache, liță
oleacă, ce dumnăzău. că
Auzindu-l că strigă, oar
În vremea asta Simirad, cu
și-l lășă pe cîntar, apoi îl
Petre dădu drumul pied
căței ai cîntarului rămase ;
— Ia vină-ncoace bădie
tar ?

— Dacă cunosc ? Dumn

A venit UN OM LA POARTĂ

nerit să facem parte din aceeași echipă de aștia. Ce ai zice dacă ne-am începe chiar acum munca? S-o luăm pe aici. Mergem la Moise Ludoșanu. E un bun gospodar. Are numai un hectar și jumătate de pământ...

— Ai mai fost pe la el?
— Ba bine că nu. Cu el te mai poți înțelege. Nevastă-sa însă nu are și pace.

Ajunserăm în fața unei porți mărețe de lemn. Apăsai pe clanță. Era încuiată. Băturăm pînă se dădură dinții. Se scurseră minute pînă ce poarta scîrții ușor, lăsînd să se vadă chipul unei femei.

— Omul meu nu-i acasă. Ii dus în sat.

— Nu-i bai. Cu dumneata vrem să stăm de vorbă.

— Cu mine? Atunci poftiți.

Cînd intrarăm în casă, eu mă grăbii să spun:

— Noi am venit să discutăm despre în...

În clipa aceea întinzi privirea lui Tocu. O strînsoare a sprincenelor mă făcu să înțeleg că e mai bine să tacușii pentru a-i da timp profesorului să vorbească.

— Da' ce faci cu lina? — întrebă Tocu arătînd spre un fuior aflat în colțul camerei.

— Ia, o flaneau pentru al meu. A rămas răcit.

Discutară despre flaneau, despre lucrurile ce se mai vînd la cooperativă, despre treburile satului... Dar cite nu discutară. Eram din ce în ce mai mirat. „De ce nu-i vorbește de întovărășire”? La un timp observai însă că profesorul Tocu începu să pomenească tot mai des de Dragomir

Bujac. Cum trăia înainte, cum trăiește azi. Dar de faptul că e întovărășit nu suflă o vorbă. Știa însă și femeia că Bujac de mult e în întovărășire.

După vreo jumătate de oră profesorul se ridică să plece. Mă ridicai și eu.

— Dar pentru ce ai venit? — întrebă femeia cu o pală de șiretenie în glas.

— Ca să punem țara la cale. Odi-noară o puneau boierii cum le convenea lor. Acum o punem noi cum ne e placul, ca să trăim mai bine.

— Să trăim mai bine în întovărășire, nu-i așa? — zise cu harțag femeia care bănuia pentru ce venise profesorul. Cînd e Moise acasă vorbești cu el despre asta, dar cu mine... Or poate sînt eu proastă și nu pricep? Credeți că nu știu de ce îi tot dădeați zor cu Bujac?

Pe fața profesorului apăru un zîmbet cald, liniștit.

— N-ai mot-v de supărare. Știu că matale spui că dacă intrați în întovărășire n-o să mai aveți cu ce trăi. Pentru ca să-ți arăt că n-ai dreptate ți-am vorbit de Bujac. Acum judecă singură și negreșit o să ieși la lumină.

În curte ne luarăm rămas bun. Din spre grajd se auzi un strănut infundat.

Tocu trase cu coada ochiului într-acolo și apoi îi spuse femeii cu un ton serios.

— Mai lucrează o flaneau...

Fața femeii se aprinse de rușine. N-av vorbit decît atunci cînd ajunsesem la poartă.

— Mai veniți pe aici.

Din ziua aceea am mers mereu împreună cu profesorul Tocu atunci cînd se ducea să stea de vorbă cu oamenii. M-a luat și atunci cînd s-a dus din nou la Ludoșanu, pentru a citi cererea pe care acesta o semnase. Zi de zi mi-am dat mai bine seama că profesorul are o mare experiență de viață, cunoaște bucuriile și ofurile sâtenilor. Oamenii îl primeau oricînd cu drag. Își deschideau inima în fața lui, știind bine că vor găsi un sfat înțelept. Iar el avea pentru fiecare cuvîntul potrivit. Vorbele-i nu era șabloane, ci vorbe calde de prieten.

— S-a însămănătoșit copilul?

— Să stăpînești sănătos aparatul de radio.

— Cum ți-a plăcut romanul „Pă-mînt destelenit”?

Asemenea cuvinte m-au făcut să-mi dau seama că nicăieri profesorul Tocu nu-i străin, că nimic din viața satului nu este departe de preocupările lui.

...Au trecut zile și săptămîni, săptămîni și luni de la aceste întîmplări. Pe nesimțite am devenit parcă alt om. Multe am învățat de la comunistii din școală. Multe am învățat de la profesorul Tocu. Am învățat în primul rînd să iubesc oamenii, să-i înțeleg, să-i ajut.

Pentru toate acestea mi-e drag acest om și-i voi fi totdeauna recunoscător.

A. CROITORU

FIGURI DE LUPTĂTORI ai clasei muncitoare

CONSTANTIN IVĂNUȘ

1886 — 1928

„Va veni o zi — și ziua aceea nu e departe — cînd ideile pentru care ne judecați acum vor fi ideile întregului popor muncitor. Cu mine sau fără mine, ziua aceea va veni: n-o poate opri nimeni, oricîte procese ni s-ar înscena și oricît de aspre condamnări ni s-ar da”.

Aceste cuvinte au fost spuse cu mulți ani în urmă de luptătorul comunist Constantin Ivănuș în fața instanțelor de judecată ale justiției burghezo-moșierești care-l judecau pentru neobosită sa activitate dusă în slujba mărețelor idealuri ale clasei muncitoare.

Născut la 11 noiembrie 1886 în Maghereștii Gorjului, dintr-o familie săracă și numeroasă, silit să-și agonisească hrana din munca istovitoare la chiaburi, Constantin Ivănuș a devenit un aprig luptător pentru realizarea marilor năzuințe ale proletariatului. El a pus în slujba acestei lupte toată puterea sa de muncă, toată viața sa.

De mic copil muncea alături de părinții săi. Citea mult și cu pasiune poveștile despre haiduci și cîntecele făurite de popor; asculta poveștile bătrînilor despre vitejia lui Tudor din Vladimir, de la care a învățat că „patria este norodul, iară nu tagma jefuitorilor”. Exploatarea burghezo-moșierească și chiaburească a cunoscut-o pe propria-i piele. Mișcarea muncitorească în care a activat mai tîrziu i-a călăuzit pașii, formînd din Constantin Ivănuș un adevărat luptător pentru cauza scumpă a celor obidiți.

Războaiele țărănești din 1907 îl găsesc pe tînarul „urmaș de jobag”, cum își zicea el însuși, alături de elementele revoluționare din sinul mișcării muncitorești, care au sprijinit cauza țărănimii răscolate. Incorporat apoi în armată, Ivănuș a desfășurat o susținută muncă politică printre fiii de țărani, îmbrăcați în haine de soldat, care l-au înțeles pentru că se adresa inimilor lor de oameni necăjiți.

În timpul primului război mondial Ivănuș cade prizonier. În ciuda greutăților, el găsește mijloace să țină legătura cu tovarășii săi de luptă și trimite în țară vești despre evenimentele din Rusia. În țară se formează comitete muncitorești, sfaturi ale muncitorilor și soldaților care îndeamnă prin

manifeste pe ostași să ajute Armata Roșie. Marinarii flotei române ridică steagul insurecției. Se formează batalioane revoluționare de romîni care luptă împotriva contrarevoluției. După întoarcerea în țară Ivănuș a fost unul dintre conducătorii grupurilor comuniste care se aflau în fruntea luptelor proletariatului. Dar cuvîntul grupelor comuniste trebuie dus și în rîndurile țărănilor. Această sarcină de mare răspundere și nu lipsită de primejdii și-o asumă și Ivănuș. Ducînd la sate cuvîntul partidului, cu graiul său limpede și pe înțelesul tuturor, Ivănuș a reușit să se facă înțeles și iubit de popor.

La al II-lea Congres al P.C.R., Ivănuș este ales membru în Comitetul Central. După alegerea sa pleacă și activează în rîndurile muncitorilor forestieri. Deși a fost arestat de zeci de ori Ivănuș găsea întotdeauna prilej să comunice cu muncitorii forestieri. În 1925 Ivănuș e arestat din nou și zvîrlit în închisoarea din Suceava. Aici a făcut de nenumărate ori greva foamei, antrenînd la luptă și pe alți deținuți politici din închisoare. Inchisoarea din Suceava i-a zdruncinat adînc sănătatea, iar guvernul burghezo-moșiereșc socotindu-l scos din luptă l-a eliberat. Dar Ivănuș n-a încetat lupta, și din nou a fost arestat și condamnat la doi ani închisoare. În timpul procesului, numeroși muncitori forestieri au venit ca martori, să apere pe cel care acolo, în codrii bătrîni, le-a adus cuvîntul luminos, dătător de viață, al partidului comunist. Această dragoste a muncitorilor pentru luptătorul comunist care le-a călăuzit pașii spre lumină, este o dovadă vie a încrederii poporului muncitor în cuvîntul partidului.

În 1928 Ivănuș iese din închisoare grav bolnav. Partidul îl trimite la Berlin într-un sanatoriu, unde moare la 23 noiembrie 1928. 40 de mii de oameni ai muncii din Berlin au adus ultimul lor omagiu luptătorului român, conducînd-l la locul de veci. La mormîntul lui a vorbit tovarășul Wilhelm Pieck, actualul președinte al Republicii Democratice Germane.

Așa a trăit și a luptat comunistul Constantin Ivănuș.

CL. MUNTEANU

3

le mele!
cluc, făcîndu-și loc cap c-o pălărie din ept, dumneata n-ai

ni bunii îngăduiți
ocotească infundat.
unul din „săcușorii”
lt.
i pînă cînd cei doi
ata cunoști la cin-
ut degeaba școală?

4

IN RISUL LUMII

— Dacă cunoști, ia spune oamenilor cite chile au „săcușorii” iștea?

— Va să zică, ai o dată... o sută, două... două sute patruzăsdouă de chile.

— Oho! Aștia zic și eu săcușorii!...

— Săcușorii? Aștea-s țuhali în toată legea!

În acest timp, Petre se adresă unuia dintre cetățeni: — Măi, bade Iordache! ia dumneata șipurile astea și cîstește-i pe toți oamenii să aibă oleacă de stuchit la furcă.

Cei mai mulți nu știau despre ce-i vorba, dar cînd au auzit de băutură, s-au strîns cîoată în jurul lui Iordache, au făcut rost rezejor și de-o ceșcuță și-au început a cinsti...

Întotdeauna un pahar îi prilej de voie-bună, dar dacă-l iei pe mutește, nici nu-i primit cui mînești și nici nu se lipește de tine; parcă stă de-a curmezișul pîntecului, așa că oamenii sînt învățați să-l închine pînă-l amefesc și se răstoarnă singur în gură.

— Ai văzut om gospodar măi... — zise Adam Lupașcu, ținînd paharul plin în mînă. — Ce s-o gîndi el? Hai să cînstesc și eu o dată oamenii, că am și eu morți și poate mine, poimîne, mor și eu... Să trăiești, bădie, de joi pînă de-apoi, iar cînd îi muri, să-ți fie țărîna ușoară, ca chiatra de moară.

— De ce zici așa? — se-auzi un glas deasupra lui Adam. — Dumitale ți-ar fi dat în gînd să vii cu rachiul la moară?... Așa-i că nu? Da' el dacă-i om gospodar?...

Simirad rămase ca năuc. Se simțea încolțit din toate părțile, dar nu putea scoate nici o vorbă. Gîndurile i se învălmășeau în minte ca grăunțele în coș. Crișca din masele, ca din niște pietre nefecate și de-ar fi fost în popia lui, i-ar fi făcut pe toți crupe... În vremea asta șipurile începuseră să miroasă a gol. Mai rămăseseră într-un fund de sticlă citeva picături, dar Iordache Bucluc nu mai găsi de cuvîntă să le măsoare cu ceșcuța, fiindcă era rîndul lui...

— Măi, vedeți ce fel de oameni sînteți? I-ați mulțumit toți lui Simirad, dar tovarășului Petre nu i-o zis nimeni o vorbă.

— Zi-i tu Iordache, c-ai rămas la urmă și ți-ai făcut și partea mai gospodărească.

— Ei, cine-mparte, parte-și face. Nu vedeți că Simirad dacă o împărțit toată viața, țuhali de-o sută douăzeci de chile i se par de cincizeci — asta cînd e pentru dînsu', — dar cînd e pentru altul, e altminteri... Tovarășe Petre, să trăiești cît stîncă de la Ștefănești, dar să trăiești să nu-ți pară lucru de șagă, — sfîrși el, turnîndu-și pe gît „partea”.

IN RISUL LUMII

5

— Ei, acum ia-i în spate „domn Costică” și-n pod cu ei — zise Petre.

— Nu, nu, nu. — se auziră glasuri.

— Ba eu zic să-i dăm voie — strigă Petre — dar numai să-și ducă sincur „săcușorii” pînă sus...

Citeva clipe se făcu tăcere, așa ca într-o moară, apoi ca atrași de-un magnet, peste o sută de ochi cătără spre colțul unde stătea Simirad. Strîns de atîtea priviri, se făcu mititei de-ar fi putut încăpea într-o dimerlie.

Oamenii pricepuseră repede despre ce-i vorba.

— Așa, da!...

— Să-i ducă, să-i ducă!...

— Să te văd Simirad!

— Tu ce crezi, îi duce?

— Eu cred că crapă.

— Ferească dumnezeu... dă doamne...

Vorbele cădeau potop, însoțite de risete și de glume, că doar căpătaseră oamenii stuchit la furcă. Simirad își dădu seama ce urmărește Petre și se umflă ca broscuțelul care vroia să ajungă bou.

— Ce, crezi că n-am să-i pot duce?

Apucă cu amîndouă mîinile de țuhali și vru să-l ridice, dar țuhaliul nici nu voia să se miste; „parcă e-nțepenit” gîndi Ion Enache, un om puțintel la statură, prinse repede de-un colț, să i-l aburce, dar se pomeni tras de spate cu putere.

— Dacă mai încerci să-i ajuți, macini la paștele cailor... N-auzi că omul poate? Lasă-l să cunoască măcar acum măsura.

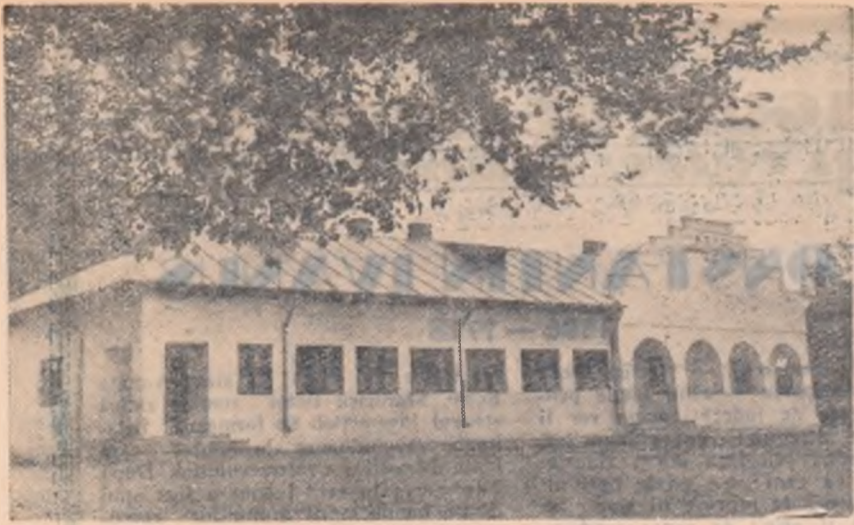
Ion se dădu la o parte fără să zică nici un cuvînt, iar Simirad se lăsă jos cu spatele la cîntar, dădu amîndouă mîinile peste umeri, apucă din nou țuhaliul, se opinti o dată cu putere și-l ridică în spate.

Ținîdu-se c-o mînă de balustradă, ridică prima treaptă spre pod, a doua a treia, a patra... Se uită-n sus... Mai avea un pas. Trase aer în piept. C-o ultimă sfortare ridică piciorul să-l pună pe ultima treaptă, dar auzi o pocnitură... îi plesni cureaua. Dădu să-și prindă pantalonii și nu-i cadă, dar țuhaliul alunecă din spate, se rostogoli de vreo două ori și cînd ajunse jos, plesni, împroscînd cu grăunțe în toate părțile.

În risul lumii, Simirad se așeză cătrănit pe ultima treaptă... După ce s-au mai potolit risetele, Petre strigă:

— Mai are cineva rachiul?... nu?... Atunci păstrați-vă rîndul ca la moară!...

Clădirea noului dispensar din comuna Izlaz, raionul Turnu Magurele.

Pe mese pline, pe policioare cărți

De câte ori mă îmbia soția să pornim — pentru câteva zile — spre satul unde se născuse și pe care voia să-l revadă — nu știu cum se făcea că amînăm mereu plecarea...

Deunăzi însă, am lăsat totul de-o parte și am hotărît: plecăm!

Autobuzul frumos, încăpător, luxos, care se încumeta să înfrunte drumurile amintirilor noastre, ne-a prilejuit cea dintîi surpriză.

Înțelegi îndată: ceea ce mă făcuse să tot amîn reîntoarcerea în sătucul soției, era starea proastă a drumurilor.

În urmă cu 6—7 ani puțini erau aceia care își puneau boii la car să meargă spre oraș în zilele ploioase de toamnă. Inotai în noroi pînă mai sus de genunchi!

La Colonești — regiunea Bacău — am sosit pe înserate. Nicăieri nu se mai vedeau bălți mociroase, noroi. Pe drumurile trainice se putea călători fără teamă chiar în zilele ploioase de toamnă. Case noi, mari, arătoase. Multe acoperite cu tablă și țigla, mi-au adus în minte colibele de acum 7—8 ani acoperite cu paie, casele foștilor argați de pe moșia Apostolenilor.

Cete, cete, tineri și bătrîni, femei și fete veneau din partea de răsărit a satului. Cineva mă prinse în brațe:

— Tu, Vasile?

— Eu, Constantin...

Un fost argat. Era cu nevasta... Veneau de la cinematograful. M-a poftit la el acasă.

A zîmbit larg, văzînd că privirile mele caută ceva.

— Ce cauți? Casa cea veche... acoperită cu paie? Nu mai e... Mi-am ridicat-o pe asta ce o vezi...

Apoi strigă:

— Nevastă, dă drumul aparatului de radio și așează masa pînă aduc o oală cu vin...

Soția prietenului meu așază pe masă o pline mare, albă și turnă în farfuriu ciorbă de curcan. Pe o policioară, așezate frumos, teancuri de cărți.

— Să nu te miri. Citim toți... adică eu, soția și fetița...

— Dar cealți copii?

— Cel mare este ofițer la aviație, altul la școala medie, altul la școala profesională.

Casă trainică, acoperită cu tablă, aparat de radio, mașină de cusut, vite, porci, păsări, hambarul plin de cereale. Copiii la școli, la oraș.

Vasile Păslă, un fost argat care pe vremuri nici nu îndrăznea și nici nu putea să viseze o viață ca cea de azi, iar azi obștește la ales în fruntea satului, ca președinte de sfat popular. Un fost argat...

În dimineața următoare, am privit în delung crestele dealurilor ce înconjurau satul din două părți. Acum șapte ani, trupul dealurilor golașe era săpat de văi adînci și ripe. Apa smulgea pietre și le împrăstia pe zeci de hectare. Astăzi, acolo unde ripile se adînceau în fiecare an, cresc păduri tinere de salcîmi...

— Toate astea au fost cu puțință — îmi spusese Dumitru Mustăreț, membru al în-tovărășirii „Roadele lui Octombrie”, fiind că am unit fișile noastre de pămînt, în tarlale mari și le-am muncit spornic.

Recoltele obținute de întovărășii din Colonești i-au ajutat pe mulți să-și ridice case noi, să-și cumpere vite, aparate de radio, mobilă, mașini de cusut.

CONSTANTIN C. PREDESCU

învățător, satul Salohoru, regiunea Bacău

(Material primit în cadrul concursului)

Știi că...

...cea mai departată planetă din sistemul solar este Pluton? Ea se află la o distanță de 6 miliarde de kilometri de Soare. Un avion cu reacție, zburînd cu o viteză de 2000 km. pe oră abia ar străbate această distanță în 350 de ani.

...raza de lumină străbate distanța dintre Soare și Pămînt în circa 8 minute?

...în apropierea poliilor Pămîntului nu s-a înregistrat pînă în prezent nici un centru de cutremur?

...un pește simte de 200 de ori mai puțin durerea decît omul? Peștele scos din cirilig și aruncat în apă continuă să umble după hrană ca și cum nu i s-ar fi întîmplat nimic.

...păsările zburătoare au inima așezată la mijlocul corpului, din cauza adaptării organismului la zbor?

...sînt unele albine sălbatice care au obiceiul cucului? Ele depun ouăle pe furiș în grămada de provizii adunate de alte specii de albine.

...un pițigoi mic, numit Aușel, distruge într-un an pînă la 10 milioane de insecte dăunătoare?

...este nevoie de 100 de fire de păianjen pentru a obține grosimea unui fir de păr omensc iar pentru obținerea unui fir de ață ar trebui răscucite 18.000 de fire de păianjen?

...în cadrul Anului Geofizic Internațional, lângă Lhasa, capitala Tibetului, s-au construit două noi observatoare la înălțime de 3.000 metri? Ele se numără printre observatoarele situate la cea mai mare înălțime din lume.

Emil Racoviță

FILE DE CALENDAR

— Au fost odată 19 oameni ce au plecat pe-un mic și șubred vas ca să exploreze Polul Sud. Ei nu erau nici bogafi, nici puternici, nici renumiți, dar erau conștienți de ceea ce se duceau să facă și știau ce-i așteaptă. — Au lucrat cît au știut mai bine și au făcut tot ce au putut. Și s-au întors numai 17, zicîndu-și că moartea celor doi sărmani tovarăși și propriile lor suferințe nu vor fi fost cu totul zadarnice, căci au putut adăuga o mică pietricică la edificiul științei, la acel focar de lumină, de adevăr și de dreptate ce călăuzește omenirea spre timpuri mai bune.

Cu aceste cuvinte își încheia însemnările de drum unul din cei 17 supraviețuitori de pe vasul „Belgica”, plecat în anul 1897 să cucerească necunoscutele regiuni ale Polului Sud. Acest om se numea Emil Racoviță, era român și era acela care avea să devină unul din cei mai mari exploratori și biologi ai lumii.

La 15 noiembrie anul acesta s-au împlinit 90 de ani de la nașterea acestui mare învățat progresist. Tatăl lui, Gheorghe Racoviță, a fost un făclier al ideilor revoluționare ale anului 1848. Copilăria lui E. Racoviță a fost luminată de învățătura unor dascăli de valoare ca Ion Creangă, iar mai tîrziu, în liceu, de către Petre Poni și G. Cobălcescu, deschizători ai începuturilor mișcării științifice românești, care i-au influențat adînc concepția despre viață. După bacalaureat, Emil Racoviță își termină în mod strălucit studiile universitare la Paris. Aci se alipește mișcării progresiste studențești și anul 1889 îl găsește membru al partidului socialist francez, semnînd printre primii cunoscutul manifest pentru sărbătorirea zilei de 1 Mai. În această perioadă Racoviță se dovedește un valoros cercetător, zoolog, histolog și oceanograf. El va frecventa pe cei mai de seamă naturaliști ai epocii, printre care pe marele Mecinikov și Kova-

levski, biologi ruși de mare renume mondial. Anul 1897 va marca însă piatra de hotar pe drumul minunatei sale cariere. I se oferă locul de naturalist în expediția științifică spre Polul Sud, organizată de guvernul belgian. Caracteristic pentru patriotismul cald al lui Racoviță este și faptul că el a obținut ca o insulă desocupată de expediție să poarte numele învățatului român Cobălcescu. Însemnările lui Racoviță nu rămîn numai un tezaur științific, ci au și o deosebită valoare literară. Cartea sa „Spre Sud” interesează și pasionează pe oricare cititor. E un reportaj plin de culoare, de imagini bogate, scris în limbajul sfîtos și plin de umor al moldovenilor.

Numele lui Racoviță va rămîne pentru posteritate legat și de o altă pasiune a vieții sale de neobosit cercetător științific: speologia. El este întemeietorul acestei noi științe care se ocupă cu studiarea plantelor și animalelor subpămîntene, a peșterilor

— și care aduce neprețuite răspunsuri la problema evoluției vieții pe pămînt. În 1929 a fost ales președinte al Academiei Romîne. Urmin-

du-și consecvent linia sa progresistă, E. Racoviță va atrage atenția în ședința din 15 martie asupra necesității de a fi înformată intelectualitatea romînă de realizările savanților sovietici. Emil Racoviță a aparținut acelei ca-

tegorii de învățați care prin formația lor sufletească și intelectuală s-au eliberat de mentalitatea și prejudecățile clasei sociale căreia îi aparțineau prin naștere. De aceea, nu este întîmplător gestul făcut de Racoviță în preajma reformei agrare din anii 1920—21, cînd a predat țărănilor din satul lui moșia bătrînească de la Sorănești Azi. țăranii colectivisti din gospodăria agricolă colectivă Rășcani își amintesc cu dragoste de acest învățat care „de cite ori venea la noi în comună ne spunea că pămîntul e al celor ce-l muncesc, ei trebuînd să-l stăpînească”.

BANI ALBI PENTRU ZILE ȘI MAI ALBE

„C.E.C.” o firmă simplă, pe care o întîlnim la tot pasul, în orașe și sate, în întreprinderi industriale și în gospodării agricole de stat și colective, la oficiile poștale. Ea îți vorbește despre nivelul de viață mereu crescînd al muncitorilor din țara noastră, despre rodul bogat și veniturile din ce în ce mai mari ale țaranului nostru muncitor.

Și în trecut, pe vremea orînduirii burghezo-moșierești erau case de economii. Cine erau însă depunătorii? Cifrele sînt destul de grăitoare în acest sens. Pe atunci, din 321.000 de depunători existenți în 1938, doar 19.000 erau muncitori și țărani, bineînțeles, înscrisi cu sume mici, restul fiind fabricanți și moșieri negustori și cămătari, cu toții avînd depuse sume uriașe pe care știm cum le „cîștigau”: storcînd sudoarea celor ce trudeau sub stăpînirea lor, înfometînd poporul, pregătînd războaie tîlhărești.

Astăzi numărul depunătorilor la C.E.C. este de 2.713.495, ceea ce înseamnă că un libret de economii revine în mijlociu la două familii. Sînt bani personali, cîștigați prin muncă cinstită. Banii aceștia sînt strînși nu pentru „zile negre”, ce pe vremuri, căci zilele negre i-a făcut omului muncitor numai orînduirea fabricanților și moșierilor. Astăzi banii albi sînt strînși pentru zile și mai albe. Sînt zilele vieții noastre noi pe care o zidim cu brațele și cu mintea noastră, pentru noi, pentru întregul popor muncitor. Banul economic, împreună cu dobinzile convenite pe care le dă C.E.C.-ul, nu numai că în orice moment îți poate împlini o nevoie neprevăzută pe care viața, în împrejurările ei multiple și-ar

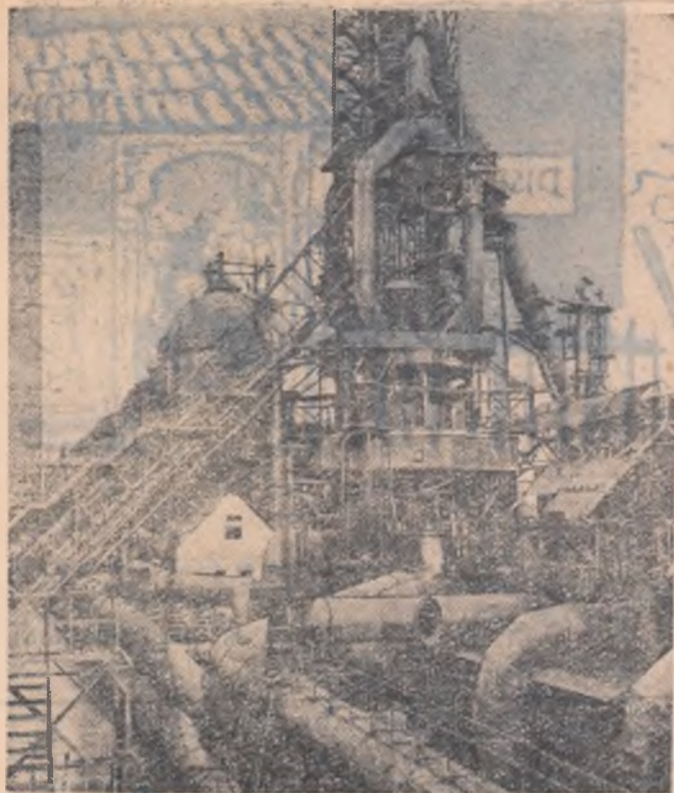
putea-o aduce, dar îți poate rotunji, mai devreme și din plin, suma de care ai nevoie pentru o casă nouă sau o mobilă modernă. Dar în cîte lucruri nu pot intra acești bani, lucruri ce-l fac pe om să se simtă mulțumit și să se bucure cu adevărat de rodul muncii sale!

Și mai sînt acești bani albi pentru zile și mai albe, pentru că înainte de a se întoarce sub o formă sau alta la cel ce i-a încredințat C.E.C.-ului spre păstrare, atît timp cît stau depuși în mina statului, circulă și sporesc averea mare, obștească a țării. Asta îți dă și mai mare încredere în ziua în care te-ai hotărît să cumperi cu ei lucrul dorit, vei avea de unde să cumperi, să alegi, căci între timp statul a avut grijă să gospodărească toți banii ce-i are pe mînă, și pe ai tăi deci, în așa fel încît în fiecare zi puterea economică, mijloacele de trai ale celor ce muncesc să sporască.

Iată de ce o firmă simplă de C.E.C. vorbește în chip grăitor despre îmbinarea intereselor personale cu cele generale. În orînduirea democrat-populară, muncitorul de la oraș cit și omul muncii de la sat își poate face planuri de trai cît mai bune și poate să și le înfăptuiască.

În zilele de 23-30 noiembrie 1958 începe săptămîna economică. Să dovedim că depunîndu-ne banii spre economisire la C.E.C., facem un act patriotic, sprijinim din toate puterile noastre și pe acest plan statul deci pe noi înșine pentru că noi sîntem stăpînitorii tuturor bogățiilor cu care statul garantează păstrarea banilor depuși.

Furnalul „Enakievskaja-Komsomolskaja” din regiunea Stalinisk — R. S. S. Ucraina, cel mai mare furnal din Europa.

Mărețul plan de construire a comunismului

Citești cu nesăț și inima ți se umple de o neasemuită bucurie: tezele raportului pe care tovarășul Nichita Hrușciiov îl va prezenta la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. cu privire la dezvoltarea economiei naționale a U.R.S.S. pe anii 1959-1965 te fac să vezi că visul de veacuri al omenirii — comunismul — este pe cale de a fi îndeplinit, este un țel apropiat și concret al poporului sovietic. Marile victorii obținute de oamenii sovietici în construcția pașnică dau acum Uniunii Sovietice posibilitatea de a păși într-o nouă perioadă de cea mai mare importanță în dezvoltarea sa — perioada construcției desfășurate a societății comuniste. Obiectivele principale ale acestei perioade vor consta în crearea multilaterală a bazei tehnico-materiale a comunismului, în consolidarea permanentă a puterii economice și de apărare a U.R.S.S. și, în același timp, satisfacerea tot mai deplină a nevoilor materiale și spirituale ale oamenilor sovietici. În această etapă trebuie îndeplinită sarcina istorică de a ajunge din urmă și a întrece cele mai înaintate țări capitaliste în ceea ce privește producția pe cap de locuitor. Planul de șapte ani face parte din planul de perspectivă de pe următorii 15 ani, care este programul economic de construire a comunismului în Uniunea Sovietică.

Sarcina de bază a planului de 7 ani, ale cărui cifre de control au fost date publicității, va fi realizarea unui puternic și continuu avânt al tuturor ramurilor economiei, pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele, sporirea considerabilă a puterii economice a țării în scopul ridicării necontenite a nivelului de trai al poporului sovietic. Cifre impresionante ilustrează mărețele transformări care se vor împlini în următorii 7 ani. Producția globală a industriei sovietice va crește în 1965 față de 1958 cu aproximativ 80 la sută, dintre care, producția mijloacelor de producție va crește cu 85-88 la sută, iar cea a bunurilor de consum cu 62-65 la sută. Producția industriei chimice va fi de 3 ori mai mare; puterea instalată a centralelor electrice va fi dublată; vor intra în funcțiune o serie de noi centrale atomoelectrice.

Agricultura Uniunii Sovietice va înflori și mai mult în viitorii 7 ani. Volumul producției globale a agriculturii va fi în 1965 de 1,7 ori mai mare decât cel din 1958. Producția celor mai importante produse agricole calculate la suta de hectare de teren agricol va depăși producția actuală din S.U.A. la aceste produse. În genere, Uniunea Sovietică va depăși la sfârșitul acestei perioade nivelul actual al S.U.A. în privința producției agricole, atât global cât și pe cap de locuitor. Agricultură va fi înzestrată în acești 7 ani cu peste 1 milion de tractoare, aproximativ 400.000 combine și multe alte mașini agricole.

Toate aceste minunate prevederi sînt puse în slujba satisfacerii nevoilor materiale și culturale ale poporului sovietic. Ca rezultat al îndeplinirii planului de 7 ani, veniturile reale ale muncitorilor și funcționarilor vor spori în medie cu 40 la sută, iar ale colhoznicilor cu cel puțin 40 la sută. În Uniunea Sovietică cetățenii se vor bucura de ziua și săptămîna de lucru cele mai reduse din lume: ei vor lucra 6-7 ore pe zi, avînd două zile libere pe săptămîna. Prevederi importante sînt cuprinse în teze și în ceea ce privește dezvoltarea învățămîntului și culturii. Astfel, se va împlini trecerea de la învățămîntul de șapte ani la învățămîntul general și obligatoriu de opt ani.

Planul de 7 ani constituie o nouă etapă de seamă în întrecerea economică pașnică a celor două sisteme — sistemul socialist și cel capitalist. La sfârșitul acestei perioade, producția industrială pe cap de locuitor a U.R.S.S. se va situa pe primul loc în Europa. În 1965, producția absolută a Uniunii Sovietice la unele din cele mai importante produse va întrece, iar la altele se va apropia de nivelul actual al producției industriale a S.U.A.

Tezele arată că pe baza superiorității ritmului de dezvoltare a producției în U.R.S.S. în aproximativ cinci ani după 1965 va fi ajuns și depășit nivelul producției din S.U.A. pe cap de locuitor. Atunci, sau chiar mai devreme, U.R.S.S. va fi prima în lume atât în ceea ce privește volumul absolut al producției cât și producția pe cap de locuitor.

Istoricul document publicat recent face să vibreze de bucurie inimile oamenilor muncii din întreaga lume. Realizarea mărețului plan de 7 ani, va duce la întărirea continuă a sistemului mondial al socialismului. Ca rezultat al realizării acestui plan, țările socialiste vor produce în 1965 mai mult de jumătate din întreaga producție industrială mondială.

Poporul nostru salută cu nemărginită bucurie tezele raportului pe care N. S. Hrușciiov le va prezenta la cel de al XXI-lea Congres al P.C.U.S. și urează marelui său frate, poporului sovietic să ducă cu succes la îndeplinire sarcinile mărețului plan de 7 ani, pentru izbînda cauzei comunismului și a păcii.

De pe tot GLOBUL De pe tot GLOBUL

Pentru apărarea și consolidarea păcii în Europa

Țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, duc o politică consecventă de apărare și consolidare a păcii. Pe linia acestei preocupări nobile se înscriu și ultimele acțiuni întreprinse pentru înlăturarea pericolului de război și pentru instaurarea unei păci trainice în Europa. Este vorba de declarațiile făcute de N. S. Hrușciiov cu privire la calea periculoasă pe care merge guvernul de la Bonn, precum și de memorandumul guvernului R. D. Germane cu privire la primejdia de război provocată de politica de înarmare a R.F. Germane.

Luînd cuvîntul la mîtingul de la Moscova consacrat prieteniei sovieto-polone, N. S. Hrușciiov a arătat pericolul pe care-l reprezintă planurile politicienilor revanșarzi vest-germani. Aceștia vîntură intenția criminală de a smulge R.P. Polone străvechile ei teritorii din vest, de a cotopti R. D. Germană și de a anexa unele teritorii ale Cehoslovaciei și altor țări socialiste. Cu același prilej, N. S. Hrușciiov a arătat că a sosit timpul ca puterile care au semnat acordul de la Potsdam să renunțe la rămășițele regimului de ocupație în Berlin. În felul acesta e necesar să se pună capăt stăpînirii Berlinului occidental de către S.U.A., Anglia și Franța. Puterile occidentale au transformat de fapt această parte a capitalei R. D. Germane într-un fel de stat în stat, de unde provoacă tulburări împotriva R. D. Germane. În scopul normalizării vieții în Berlin, Uniunea Sovietică e gata să predea organelor R.D. Germane acele funcții pe care organele sovietice le mai dețin în Berlin.

Măsura renunțării la rămășițele regimului de ocupație în Berlin este cu atât mai necesară, cu cît în ultimii ani, datorită încălcării de către S.U.A., Anglia și Franța a prevederilor acordului de la Potsdam cu privire la demilitarizarea Germaniei și la neadmiterea renașterii fascismului. Germania occidentală devine pe zi ce trece un focar de război.

Pe aceeași linie, a preîntîmpinării unui nou măcel mondial stîrmit de politica de înarmare a Germaniei occidentale, se situează și memorandumul guvernului R. D. Germane. În memorandum se subliniază că primejdia de război se datorește reinstaurării în R. F. Germană a puterii monopolurilor și militarismului, în contradicție cu prevederile acordului de la Potsdam. Guvernul vest-german încearcă să înfăptuiască o criminală agresiune în scopul refacerii „Marelui Reich german”, își propune să invadeze și să cucerască mari teritorii în Europa de est și sud-est, să înrobească țările Europei occidentale. Armata vest-germană este înzestrată cu arme atomice și rachete, iar teritoriul R. F. Germane este transformat din ce în ce mai mult în principala bază strategică a N.A.T.O. în Europa. Guvernul vest-german împiedică crearea unei Germanii unite, iubitoare de pace și democratice. În încheiere, guvernul R. D. Germane se adresează guvernelor și popoarelor întregii lumi, chemîndu-le să lupte împotriva pericolului de război creat de politica agresivă a guvernărilor de la Bonn.

Farsa electorală din Algeria

Zile de-a rîndul, alături de reclama făcută noului tip de brotele care-i aduce celui ce le poartă buna dispoziție în tot cursul anului, sau de aceea făcută celui mai teribil insecticid care omoară fără milă și remuscări orice lighioană pișcătoare, postul de radio Alger a transmis și cuvîntarea domnului Hoppenot. De cinci ori pe zi, în limbile franceză, arabă și kabilă, zile în șir, cuvintele lui Hoppenot, președintele comisiei centrale de control a alegerilor din Algeria, care-i chema pe algerieni să prezinte candidaturii în alegerile ce vor avea loc la sfîrșitul acestei luni, au făcut o aprigă concurență produselor sus-

NOTE POLITICE

pomenite și altora de același gen. Dar dacă reclama noilor brotele sau a prafurilor împotriva puricilor a găsit ecou în rîndurile unora dintre algerieni — dat fiind că și acolo se poartă brotele, iar purici își fac de cap — vorbele domnului Hoppenot au răsunat în pustiu.

Atunci a luat cuvîntul la postul de radio Alger însuși guvernatorul francez, generalul Salan. Și nu o dată, ci de două ori. Și el a adresat cuvinte vibrante alegătorilor algerieni, chemîndu-i să prezinte candidații. Dar, degeaba. Deși, atât Hoppenot cît și Salan s-au întrecut să demonstreze cît de „libere” vor fi aceste alegeri: poate candida oricine în afară, bineînțeles, de „rebeli” (adică adevărații reprezentanți ai poporului algerian, cei care conduc lupta pentru independența țării). Așa s-a făcut că, la închiderea listei de candidați, nu se înscrisesse niciun musulman. Peste noapte au apărut totuși, cîțiva candidați, oameni de paie ai colonialiștilor francezi.

Niciun reprezentant adevărat al poporului algerian nu candida de-a în alegerile care vor avea loc la sfîrșitul acestei luni. Ferhat Abbas, președintele guvernului algerian care se află la Cairo a declarat următoarele în legătură cu acestea: „Noi vom considera alegerile din Algeria ca nule și neavute”. Truda colonialiștilor francezi de a prezenta alegerile din Algeria ca fiind în asentimentul poporului algerian nu și-a atins scopul.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT

Duminică, 16 noiembrie, au avut loc alegeri în R. P. Ungară și R. D. Germană. Candidații Frontului Popular Patriotic din R. P. Ungară au obținut o strălucită victorie, pentru ei votînd 99,6 la sută din numărul votanților. Și candidații Frontului Național din R. D. Germană au ieșit învingători în alegeri, intrînd, după date provizorii, 99,87 la sută din totalul voturilor.

● Vorbînd în cadrul unui mare mîting, Nasser, președintele Republicii Arabe Unite, a subliniat din nou ajutorul important pe care țara sa l-a primit din partea U.R.S.S. Referindu-se apoi la încercările imperialiștilor de a submina dezvoltarea R.A.U., Nasser a arătat că popoarele arabe nu vor mai permite imperialismului să le înrobească.

Deși se depun eforturi serioase pentru înlăturarea contradicțiilor grave din cadrul N.A.T.O., totuși această organizație agresivă se află în impas.

DOCTORUL: — Cum se simte bolnavul după medicamentele astea?
DULLES: — Din rău, în mai rău, doctore..

(Desen de NIC NICOLAESCU)

Ai să dai d-un năcaz

Pe Vasile al lui Vlad Cojanu, om oacheș și spătos, îl știe tot satul de gospodar harnic și priceput. Pe deasupra e tare vesel și bun de glume. Să tot ascuți când începe el a povesti.

— Și cum zici că a fost cu ghicitul tău, măi Vasile? Ia mai spune o dată — îl îndeamnă oamenii, când îl găsec bine dispus.

— Păi cum să fie. Iaca din pricina tușii Lisaveta care m-a crescut, mi s-a tras toată tărăsenia. Avea mătușa asta a mea o mare slăbiciune pentru ghicit. În cărți, în bobii, în cafea, în ghioc și-n tot felul de alte năzdrăvăni. Ca să vă spun drept ajunsesem să cred și eu în ele, într-atita imi împuia capul tușa. Intr-o zi, ce credeți? S-a îmbolnăvit tușa Lisaveta. Aveam pe atunci 15 sau 16 ani. Cum era tocmai zi de țirg, mă chiamă ea și-mi zice: „Sile maică, du-te tu cu capra la țirg, că eu nu mă simt bine. Și dacă găsești pe cineva să-ți dea 200 de franci pe ea, dă-o. E bătrână, nu ne mai dă lapte. După aia du-te și la vreo ghicitoare să-ți dea în cărți sau în bobii, pentru mine”. Ei ce mai la deal, la vale, m-am dus la țirg. Am găsit mușteriu bun care mi-a dat cu 20 lei mai mult decât mi-a spus mătușa. În drum către casă numa' ce-mi iese o țigancă tinerică înaintea, să-mi ghicească.

— Pa nume, frumosule. Fă-te-ncoa la baba să-ți ghicesc pa nume.

Simțise afurisita că eram gata, gata s-o ascult și nu m-a slăbit pînă nu ne-am așezat în marginea drumului să-mi ghicească.

— Acșilie, frumosule, 'nal-

HOROSCOPI

Prezentul horoscop, poate să dea de gîndit unora care se vor recunoaște în el.

Zodia balanței

...unor vînzători de la cooperative, care, aflînd că planetele se mișcă pe cer după un drum numit eclipsă, fac și ei diferite mișcări la balanță, ca să dea lipsă la cîntar. Le prezicem după cum urmează: Zile nefavorabile: orice sfîrșit de lună, cînd se face controlul de inventar. Oamenii cu care se vor întîlni deseori în viață: controlori, inspectori, judecători. Greutate care le poate veni de hac: ocaua mică.

Zodia racului

Este vorba aici de cei cărora le place ce e vechi și „de pe timpuri”. În agricultură ei mai folosesc încă metode învechite. Acestora, horoscopul le prezice câteva lucruri folositoare, după cum urmează: Cărți favorabile: cele de la biblioteca căminului cultural. Semne rele: tot felul de superstiții. Semne bune: dacă nu mai cred în semne.

Știm de pe acum că majoritatea cititorilor nu-și vor recunoaște zodia în prezentul horoscop. Horoscopul nu le mai prezice viitorul: ei îl cunosc, pentru că și-l clădesc singuri, prin muncă unită.

V. PIȚGOI

tule, bradosule, namsaracaci-sule. Matalie ești hu norocos, da matalie ești hu pagubos. Da' să nu te superi matalie că norocul matalie e mai la vale, e pe-o earare și cum spune ghiocul babei e din ăla mare...

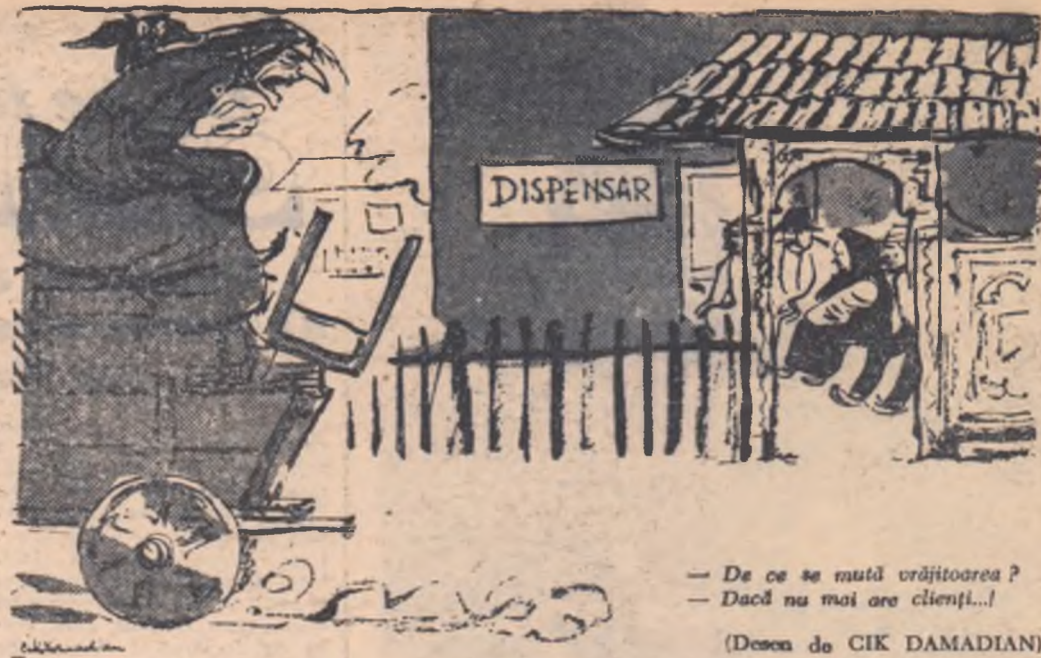
Te pomenești, q'înd eam eu, că găsec vreo teșcherea cu bani. Mai știi? Ghicitoarea ținea una și bună să mă uit în ochii ei. Nu știu ce naiba tot făcea cu mina dreaptă, că o tot vintura pe sub nasul meu, fluierînd de zor în ghioc și chemîndu-l pe unu Marcu.

— H-apoi spune Marcu din ghioc că matalie ai să dai d-un năcaz, de-o supărare, zic zău dă ba. Da' să nu te superi matalie, nalt ești, frumos ești...

Și-n timp ce boscorodea așa, mi-a furat punța cu banii luați pe capră. Eu, ca bolovanul, n-am simțit nimic. Și iată-mă ajuns în poarta mătușii, ușurat de punță. Mă caut eu, mă scotolesc, da' degeaba. Și atunci imi vin în minte vorbele ghicitoarei: „Ai să dai de-un năcaz, de-o supărare”.

Măi, — zic. — Să știi că a avut dreptate săraca țigancă cînd mi-a spus că o să dau de-un necaz. Uite că se duse punța, cu banii de pe capră. Cînd m-am dumirit cum stau lucrurile, dau fuğa după prezicătoare, dar ia-o de unde nu-i. De atunci, m-am lecutit de prostiile astea cu ghicitul. Și după cite am mirosit eu, s-a lecutit și tușa Lisaveta.

N. CREANGA

— De ce se mută vrăjitoarea?
— Dacă nu mai are clienți...

(Desen de CIK DAMADIAN)

Leacul babei...

Ion, cu casa-n tre arînj
Avea o curte de găini.
Dar într-o zi, (necaz, ce
vreți?)
Pieri o pasăre-n cotej.

Fuğl Ion pin'la Marghioala
Să-i dea un leac, s-alunge
boa'la.
Dar ce să vezi, a doua zi,
Mai multe păsări prăpădi.

Fuğl iar omul ca nebun
Să capete un leac mai bun.
Dar peste două dimineți —
Muriră toate în cotej.

...l-a spus Ion, să afle baba.
Că leacul ei a fost degeaba.

Marghioala stă și se socoate:
— Păcat că au pierit cu toate!
Eu, leacuri, mai aveam ceva.
Dar nu mai ai păsări mata!

CONST. MUNTEANU

— Stai să-ți ghicesc eu. În curînd n-o să mai ai cui să ghicești!

(Desen de CIK DAMADIAN)

De stîntul Foca...

Așa umbla o vorbă în popor:
De stîntul Foca-n luna lui Cuptor
Nu trebuie ca să muncești de loc
Caci altfel e primejdie de foc.
„Prostii” și-a zis Dumitru și-a p'eca'
De stîntul Foca-n Ian, la secerat,
Pe cînd Dumitru seceră din plin
A apărut așa, ca din sen'ă,
Cu trupul zvelt, cu mersul ei sprînjor,
Și Smărăndița, cea cu ochi de țez,
N-a prins să numere nici pin-la trei
Că fulgerul țîșnit din ochii ei
Spre inimlocra lui s-a dus întins
Și-așa, călcîile l-au aprins;
Iar pînă pe la mijloc de Gustar
S-a cununat cu Smărăndița chior.

Unii din sat glumesc că-avu noroc
Că tocmai de stînt Foca, a luat foc
Deși toți știu că alta e pricina!
Că numai Smărăndița poartă vna

FLORIN IORDACHESCU

S-a îmbolnăvit TUȘA CHIRIECIȚA

Cînd se îmbolnăvea cineva prin Pogana, raionul Bîrlad, oamenii spuneau: „Săracu, de s-ar însănătoși mai repede”. Și care putea și care se pricepea, sărea și-i dădea o mină de ajutor. Cînd s-a îmbolnăvit însă tușa Chiriecița, întimplarea a stîrmit o vilvă nemaipomenită.

— Cum? Să se îmbolnăvească tocmai ea? Ea care îi lecuia pe alții?

— I s-o fi aplecat de la vreo găină luată pe descîntec.

— Acuma să-nghită și ea la buruieni pînă i-o veni rău.

Suratele așteptau cu nerăbdare desfășurarea bolii. „Ei, acu e acu. Dacă scapă, să știți că are vorbă cu dracu, dacă nu scapă să știți că o ia dracu”. Numai o vecină „grijuilie” spuse oîntînd:

— Săraca...

— Ce săraca, soro? Las-o să vadă și ea ce-i ăla descîntec. Că pe mine, cu descîntecetele ei m-a dat într-o vătămătură de credeam că dau ortu popii.

Vecina cea grijuilie însă, se duse în aceeași seară la vrăjitoare.

— Acasă ești, tușe Chirieciță?

Nici un răspuns.

— Mai trăiești, tușe Chirieciță?

Nici o mișcare.

Vecina, inspăimîntată, dădu buzna în casă. Mare-i fu mirarea însă cînd o găsi pe tușa Chiriecița lingă foc, descîntîndu-și în cărbuni.

— Ce faci, tușică?

— Mă lecuiesc, măicuță.

— Tot cu leacuri de-ale matalie?

— Da' cu ce, cu drăcovenii de la doctori? Chiar acuși trebuie să-mi beau leacul ăsta. Da' cînd îl beau, trebuie să fiu singură, că altfel nu-și face „ifectul”.

— Apoi, eu mă duc, tușică. Rămii sănătoasă.

Cînd dădu să plece vecina răsturnă din greșeală o ceaș-

că de pe prichiciul sobei. Din ea se rostogoliră mîște buline. Vecina rămase cu gura căscată.

— Da' ce-i cu bulinele astea, tușico?

Vrăjitoarea îngălbeni.

— Ei, maică, niște „așperine”.

— Adică... drăcovenii de la

— De ce ascultă vrăjitoarea „sfatul medicului”?

— Crezi că-i proastă să se doftoricească cu buruienile ei?...

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

doftori? Va să zică, nouă ne dai să ne amărîm sufletul cu buruieni și matalie te doftoricești cu de-alde astea?

— Taci! Taci, fata maichii. Să nu mai spui la cineva, că o să-ți descinte o dată baba pe degeaba.

Vecina cea grijuilie îi trînti ușa în nas. A doua zi tot satul știa de isprava tușei Chiriecița. Vrăjitoarea s-a îmbolnăvit de-a binelea. S-a îmbolnăvit de inimă rea.

PETRE POPA

STRIGATURI

Baba Safta, cu dinți rari,
Mîini uscate, lungi și mari,
De minciună nu se-ndură
Că-i aduce gîsca-n gură.
Ea mințînd, făgăduiește,
Omul slab crede prostește

Tare-i prost și nu m-i jele.
Cine crede-n semne, azi,
Sîngur își face necaz.
Că în semne se încurcă
Și tot semnu-l dă de furcă

Cine crede-n semne bune
Om cuminte nu-l poți spune;
Cine crede-n semne rele

Sluta, pentru măritat,
Bani a dat și pinza-a dat
Și cămașa descîntată!
Dar, e tot nemăritată!